

ZORBA DE KRIEK

Komedie van Luc Kerkhofs

Personages:

(6 D - 4 H)

JERRY DE KRIEK : 55

ANNEMIE : 50, zijn vrouw

GERT : 23, zijn zoon

BES : 22, zijn dochter

BOMMA : 70, zijn schoonmoeder

VALERE : 45, buurman

MIMI : 45, buurvrouw, vrouw van Valère

CLAUDIA : 25, vriendin van Bes

ERIK : 40, Nederlander

LUCIENNE : 40, Nederlandse, vrouw van Erik

Decor:

Eenvoudige huiskamer: dressoir, hifi-installatie, TV-toestel, telefoon, tafel plus stoelen, divan, een raam dat uitzicht geeft naar de burens, deur naar keuken, deur naar hal en deur naar slaapkamers. Fond staat een hoge kast met twee deuren die hoofdzakelijk gebruikt wordt om jassen e.d. in op te bergen.

Noot:

-Thai Chi Chuan is een vorm van meditatie, een soort bewegingstherapie met armen en benen die lichaamskracht en energie met elkaar in evenwicht brengt.

EERSTE BEDRIJF
MAANDAG

(Jerry legt de cd "Dodenmars" van Chopin" op de hifi, staart even door het raam en bladert daarna zonder interesse door de krant. Op het eerste zicht lijkt hij depressief. Bij tussenpozen kijkt hij naar één plek door het raam. Annemie komt binnen van de keuken met een plant en plantensproeier. Ze zoekt een vaste plaats voor de plant en besproeit die)

ANNEMIE: (zet de muziek stiller) Zijn ze nog niet terug van de spoedgevallen?

JERRY: Nee.

ANNEMIE: Op ne maandagmorgen kan daar wel eens veel volk zitten. Ik hoop maar dat onze Gert niks gebroken heeft.

JERRY: (zonder opkijken) Als ge met uw zatte patatten van uwe velo valt dan kan dat wel eens zijn dat ge iets gebroken hebt, ja.

ANNEMIE: Onze Gert was niet zat.

JERRY: Oh nee...? Het zou me verwonderen als die eens ene keer nuchter uit een café kwam. Hebt gij 'm deze nacht nog gezien?

ANNEMIE: Nee, maar ons Bes...

JERRY: (onderbreekt) Heeft ons Bes hem deze nacht nog gezien?

ANNEMIE: Nee.

JERRY: Voilà. Waarom komt 'm ons dan deze nacht niet wakker maken?

ANNEMIE: Volwassen worden is niet gemakkelijk.

JERRY: Als ge op uw 22 nog geen verstand hebt dan zult ge nooit verstand krijgen.

ANNEMIE: Ik hoop maar dat ons Bes niet flauwvalt want die kan niet tegen de geur van ziekenhuizen.

JERRY: Zijn baas zal ook lachen: dat is al de zesde keer dat onze Gert op de ziekenkas gaat dit jaar, en we zitten nog niet eens aan de zomer!

ANNEMIE: (zet de muziek uit) Kunt gij nu eens echt geen andere muziek opzetten?

JERRY: Ik ben niet in stemming voor andere muziek.

ANNEMIE: Sinds de dood van onzen Blakkie speelt gij niks anders dan trieste muziek. Iedereen wordt daar dip van!

JERRY: Moet ik beginnen te feesten één dag na dat ik mijnen hond begraven heb?

ANNEMIE: Zèg, 't was maar nen Duitse Herder hé.

JERRY: Maar 't was mijnen beste vriend!

ANNEMIE: Volgens mij zit gij in een zware dip.

JERRY: Ik ben nog geen twee maanden met brugpensioen en ik zit al alleen.

ANNEMIE: En IK tel niet mee, of wat...?

JERRY: Nen hond staat dichter bij z'n baas dan de echtgenote.

ANNEMIE: Dat beest was wel 14 jaar oud, hé Jerry.

JERRY: (staart door het venster) Al iets gehoord over de nieuwe huurders?

ANNEMIE: Naar 't schijnt zullen ze deze week komen.

JERRY: (ergert zich mateloos) Allé, dan kan 't spelleke weeral beginnen zoals met de vorige huurders: rommel over den draad gooien, nachtlawaai, ons tuinmeubelen jatten...!

ANNEMIE: Och, gij ergert u aan alles!

JERRY: Waarom zijn dat eens geen toffe mensen gelijk Mimi en de Valère?

ANNEMIE: Alle mensen zijn niet hetzelfde hé.

(Vervelende stilte. Annemie spuit plagend met de plantensproeier naar Jerry)

JERRY: (kan er niet mee lachen) En ik ben al gewassen vandaag!

ANNEMIE: Allé Jerry, lach dan toch eens ne keer.

JERRY: Dat gaat niet.

ANNEMIE: Als dat niet gaat beteren dan moeten we binnenkort met u nog naar den dokter gaan?

JERRY: Ik ga niet naar den dokter. Het enige wat die te zeggen heeft is minder vettig eten en meer beweging doen.

ANNEMIE: De enige sport die gij doet is de gazet lezen. Waarom gaat ge eens niet gewoon sporten?

JERRY: Wilt ge dat ik twee keer per week ga biljarten of petanquen?

ANNEMIE: En dan elke keer zat thuiskomen zeker?

JERRY: Dat hoort er natuurlijk ook bij.

ANNEMIE: Niks van! Misschien kunt ge samen met onze Gert gaan bowlingen?

JERRY: Die ballen zijn te zwaar. Na het bowlingen heb ik 't altijd in mijne rug.

ANNEMIE: Waarom eens gene "yoga"?

JERRY: Waar is dat goed voor?

ANNEMIE: Voor uwe kop èn voor uw lichaam. Vraag dat maar eens aan ons Bes, die kent dat.

(Bes komt thuis langs de keuken)

ANNEMIE: En wat nieuws hebt gij bij...?

BES: Ik heb onze Gert bij. Verschiet niet hé! (wijst naar de keukendeur) Tataààà...!

(Nu komt ook Gert binnen. Hij ligt met z'n rechterarm in het gips. Bes en Gert hangen ondertussen hun jassen in de hoge kast)

ANNEMIE: 't Is niet waar hé...! Maar Gert toch.

JERRY: (tot Gert) Hoe zijt gij gevallen?

GERT: Met de velo.

JERRY: Jaja, maar ne velo valt toch zo maar niet om als ge ermee rijdt?

GERT: Hoe valt ne mens, pa? Dat weet ik ook niet hé.

JERRY: Waart ge zat?

GERT: Nee zenne.

JERRY: En ge kunt dus niet gaan werken?

GERT: Ik kan NIKS doen, zelfs niet gaan bowlingen. En deze week is 't just de finale.

ANNEMIE: Waar is uwen arm gebroken?

GERT: Weet gij dat, Bes?

BES: Nee, want ik durfde niet kijken. Ik kan daar niet tegen.

GERT: (wijst enkele plaatsen aan) Ik denk hier. Of daar. Maar 't kan hier ook zijn!

ANNEMIE: Waar doet 'm zeer?

BES: Nen arm die gebroken is doet overal zeer hé.

GERT: Luister, ik wil wel gaan werken, héél graag zelfs maar spijtig genoeg kan dat niet in deze toestand.

ANNEMIE: (pakt de arm onvoorzichtig vast) Laat mij eens kijken!

GERT: (pijncreet) Auwh ma...!

(Jerry staat ondertussen voor het raam en staart roerloos naar buiten)

BES: (tot Jerry) Gaat ge nu opnieuw nen Duitse Herder kopen, pa?

JERRY: Nee, onze Blakkie is onvervangbaar.

BES: Ik wil nu ook wel eens een eigen huisdier hebben. Ne kanarie of zoiets.

GERT: Als ons Bes ne kanarie mag kopen dan wil ik ne goudvis!

JERRY: Niks van! Hier komt geen enkel huisdier meer binnen!

ANNEMIE: (vervolgt) Maar ook geen hond!

JERRY: Ik wil ne Jack Russel.

ANNEMIE: Ge hebt me goed verstaan hé!

JERRY: Ik heb nog een verrassing!

(Jerry haalt een pakje uit de kast en opent. Het blijkt een pak doodsprentjes te zijn)

ANNEMIE: Wat is dat...?

JERRY: Ik heb doodsprentjes laten drukken voor onzen Blakkie.

GERT: Zijt gij zot geworden, pa...?

ANNEMIE: (leest op een doodsprentje) "Heden 15 mei in het jaar des heren 2005, is schielijk van ons heengegaan, Blakkie Von Wuppertal, Duitse Herder van het zuiverste ras. Dit melden u met droefheid zijn vader Maximiliaan Von Wuppertal en zijn moeder Constance Von Hoepertungen. Wijlen Blakkie was steeds een trouwe dienaar van zijn baasje Jerry De Kriek die de voogdij van geboorte tot overlijden met veel ernst op zich heeft genomen en nu deelt in mateloze smart.

BES: Is dat er niet over, pa...?

JERRY: Nee, onze Blakkie verdient zo'n waardig afscheid.

GERT: Zijt gij vergeten hoe dikwijls onzen Blakkie op de keukenmat heeft geplast?

JERRY: Moet ik u eens vertellen hoe dikwijls gij als kind op de keukenmat hebt geplast...!
Of hoe dikwijls gij uw bed hebt ondergekotst met uw zatte patatten...? En wie heeft dat steeds opgeruimd? Ons ma, ja!

ANNEMIE: (tot Jerry) Hoeveel doodsprentjes hebt ge laten drukken?

JERRY: Tweehonderd...!

ANNEMIE: Wat gaat gij met tweehonderd doodsprentjes doen?

JERRY: Uitdelen aan vrienden en kennissen.

BES: En de rest...?

JERRY: Die mag onze Gert vanavond in de brievenbussen van de burens gaan stoppen.

GERT: Dat gaat niet met m'n gebroken arm.

JERRY: En ons Bes...?

BES: Ik heb geen tijd.

JERRY: Waarom niet?

BES: Omdat ik de logeerkamer nog in orde moet brengen.

ANNEMIE: Waarvoor?

BES: Mijn vriendin Claudia komt hier enkele dagen logeren.

JERRY: Hier komt momenteel niemand logeren! Iedereen is nog in de rouw.

GERT: Sorry hé pa, maar daar loopt er hier maar ene rond met een lang gezicht, en dat zijt gij!

JERRY: NIEMAND...! Verstaan!

BES: Zèèèg pa, ik heb Claudia dat wel beloofd hé.

ANNEMIE: Laat ze maar komen. Iedereen is hier welkom.

JERRY: Maar allé Annemie, er is nu al plaats te weinig!

BES: Ik zal Claudia straks bellen dat ze vanaf morgen kan komen.

GERT: En heeft de familie de Kriek al eens nagedacht naar waar we deze zomer op vakantie gaan?

BES: Ge moet gaan reserveren want 't is nog maar zes weken.

ANNEMIE: Ik wil op reis naar Griekenland.

JERRY: En ikke niet! Ik walg van die hete zon, altijd naar zweet stinken, slechte vis eten. Ik wil naar de sneeuw.

ANNEMIE: En ik walg van uwe sneeuw! Elke dag wandelen, 's avonds drinken en jodelen en de polonaise dansen bij de après-ski. Ik wil de Zorba dansen, in Griekenland!

JERRY: Dan moet jij maar in Griekenland gaan wonen!

(Annemie laat de cd van de Zorba horen en danst de eerste pasjes)

JERRY: (zet gepikeerd de muziek uit) Dat lawaai moet dringend het huis uit!

ANNEMIE: Gij kunt ook niet veel verdragen van nen andere hé!

(Annemie trekt de deurtjes van het dressoir open. Er vallen dozen en formulieren uit de kast)

ANNEMIE: Wie heeft deze kast weer overhoop gehaald...?

GERT: Jamaar, en daar liggen mijn uitslagen van de bowling-wedstrijden in. Hoe moet ik die nu terugvinden...?

ANNEMIE: En mijn folders van Griekenland dan...?

BES: En de verslagen van mijn stage...! Pa...?

JERRY: Ik heb daar niet ingezeten!

BES: Kom hé pa, daar is er maar ene die deze kast overhoop haalt en dat zijt jij!

GERT: Gij moet eens uit die kast blijven, hé pa!

ANNEMIE: (nijdig) Als jij nog ene keer aan mijn vakantie-folders komt dan zal ik ze eens tussen uwen boterham leggen. Verstaan...!

JERRY: (wijst de hoge kast aan) Okee, ik zal morgen plaatsmaken in deze kast.

GERT: En onze jassen dan?

JERRY: Die moeten eruit! Die kast zal enkel IK nog gebruiken, en daar mag niemand anders nog inkomen!

ANNEMIE: Begin dan al maar met uw postzegels uit den dressoir te halen.

(Annemie geeft een doos door aan Jerry die ze vervolgens op tafel zet)

ANNEMIE: (tot Jerry) Hier pak uwe rommel maar aan...!

JERRY: Een beetje voorzichtig met mijn postzegels hé!

(Jerry speelt opnieuw "Dodenmars" op de hifi. Jerry af langs keuken. Bes zet de muziek uit)

BES: Daar moet dringend iets gebeuren met onze Pa of dat gaat nog fataal aflopen. Sinds de dood van onzen Blakkie valt er met hem niet meer te leven.

GERT: Ja, en die doodsprentjes dat vind ik er helemaal over hé!

ANNEMIE: Da's nog niet alles. (toont een artikel in de krant) Hij heeft ook nog een overlijdensbericht van onzen Blakkie in de gazet laten zetten!

GERT: Nu is 'm helemaal getikt.

BES: Pas op, ne mens kan z'n huisdier heel graag zien zenne.

ANNEMIE: Ja, maar dan laat ge toch nog geen doodsprentjes drukken.

GERT: Soms denk ik dat bij onze pa nen hoek af is!

BES: Ja, met brugpensioen gaan heeft 'm geen deugd gedaan.

ANNEMIE: En vermoedelijk zal nu ook nog ons vakantie in 't water vallen. (teleurgesteld) Een huisvrouw moet altijd maar werken, voor man en kinderen koken, wassen en plassen, en nu pakken ze haar enige verzetje nog af, waar ik elk jaar zo naar uitkeek.

GERT: Onze pa moet kost wat kost de Zorba leren dansen.

ANNEMIE: Dat is onmogelijk.

GERT: Alles is mogelijk, mits de juiste aanpak.

ANNEMIE: Op onze Pa pakt geen verf meer!

GERT: Oh nee, dat zullen we dan wel eens laten zien! Hoe ver mogen we gaan?

ANNEMIE: Zo ver als ge wilt, ge kunt dat toch niet voor mekaar krijgen.

BES: Ge moogt zoiets niet forceren, Gert.

GERT: (tot Annemie) Wat krijgen we als wij onze pa de Zorba leren dansen...?

ANNEMIE: Dan betaal ik deze zomer uw vakantie!

GERT: Okee, dat is dan afgesproken.

(Mimi en Valère op langs keuken. Valère heeft een tick, hij trekt tot vervelens toe z'n schouders steeds achteruit)

VALERE: Hier zijn ze precies bezig aan de grote kuis?

ANNEMIE: Ene plekpot is genoeg om heel het huis op stelten te zetten.

MIMI: Wat een geluk dat onze Valère en ik geen kinderen hebben.

BES: Amaai merci...!

ANNEMIE: Jamaar, 't ligt deze keer niet aan de kinderen.

VALERE: Bij ons heeft iedereen z'n eigen kast.

ANNEMIE: Ik kan hier toch geen vier kasten gaan placeren, hé Mimi!

VALERE: Nee, daar is uw living wel te klein voor.

MIMI: (berispt om z'n tick) Is dat nu gedaan, Valère...? We zijn hier nog maar twee minuten binnen en ge hebt al 26 keer zó gedaan! Moet ik ook eens beginnen...? (imiteert de tick van Valère, tot de rest) Jamaar, da's plezant hé!

VALERE: Maar mijne nek zit vast, Mimi!

MIMI: Elk seizoen hebt gij wel nen andere tick. (als haar oog op de gips van Gert valt) Oei, wat hebt gij aan de hand...?

GERT: Aan den arm, bedoelt ge! Gebroken.

ANNEMIE: Onze Gert is gevallen met de velo.

BES: (vervolgt) Vier weken ziekenkas, en daar kan nog bijkomen.

VALERE: Hoe is 't met de Jerry? Hij mist zijnen hond zeker?

ANNEMIE: (toont hen de doodsprentjes) Dit zegt genoeg, denk ik.

MIMI: (monstert doodsprentje) 't Is toch erg hé.

GERT: (toont overlijdensbericht in de krant) En wat vindt ge hiervan...?

VALERE: Oei, 't is nog erger dan ik dacht.

MIMI: Dat ne mens zoveel van z'n hond kan houden.

VALERE: Waar heeft 'm den Blakkie begraven?

ANNEMIE: Onder de kerselaar.

GERT: Onze Pa is nog in staat om daar ne zerk te plaatsen.

BES: Ik zit in m'n laatste jaar verpleegster en ik doe momenteel stage bij psychische gestoorden. Maar er zijn daar veel patiënten die er minder erg aantoe zijn dan onze Pa.

VALERE: Ge gaat de Jerry toch niet in 't zottenhuis stoppen zeker...?

MIMI: En als gij niet ophoudt met uwen tick dan kunt gij meegaan!

VALERE: (spottend) Als we met twee gaan krijgen we misschien de kamer aan halve prijs, haha...! (stuit op strenge blik van Mimi)

(Bes en Gert af langs deur slaapkamers)

VALERE: Ik dacht dat "met brugpensioen gaan" plezant was.

MIMI: De Jerry is depressief omdat hij z'n ei niet kwijt kan.

VALERE: (begrijpt dit gezegde niet) De Jerry is toch geen kieke hé.

ANNEMIE: (tot Valère) Moet gij niet gaan werken vandaag?

MIMI: Nee, onze Valère heeft een week verlof genomen om te behangen. Morgen beginnen we eraan. Maar hij moet eerst nog een behangtafel in elkaar timmeren.

VALERE: Nee Mimi, ga maar een behangtafel kopen.

MIMI: Zeg dan gewoon dat het behangen wreed tegen uw goesting is hé.

VALERE: Dat is ook zo.

MIMI: (berispt Valère weer om z'n tick) En hou nu eens eindelijk op!

(Jerry komt binnen van de keuken)

MIMI: Jerry, uw kiekens zitten bij ons in de tuin.

JERRY: Is dat een probleem?

MIMI: Ja, daar schiet niet veel meer over van m'n bloemen.

ANNEMIE: Ik heb hem al zolang gezegd om die scheidingsdraad te herstellen, maar 't gaat de ene oor in en de andere weer uit!

MIMI: Dat is niet plezant, hé Jerry!

JERRY: Dat is normaal dat uw kiekens op stap gaan. Die missen natuurlijk nen haan!

MIMI: (kijkt door het raam) Wanneer komen de nieuwe burens?

ANNEMIE: Deze week naar 't schijnt.

MIMI: Ik ben eens benieuwd. Als 't er zijn zoals de vorige..., amaaai dan!

JERRY: Als het ambetanterikken zijn dan zal ik niet verzinnen om mijnen tweeloop boven te halen!

MIMI: Ja, en nu ge zonder hond zit zoudt ge wel eens nachtelijk bezoek kunnen krijgen.

JERRY: Den eerste die 's nachts op mijn eigendom komt blaas ik een cartouche in z'n kont!

MIMI: (richting Annemie) Daar gaan accidenten van komen.

ANNEMIE: Kom eens mee naar de keuken, Mimi.

(Annemie en Mimi af naar keuken)

JERRY: Hebt ge congé vandaag?

VALERE: Ja, ik moet deze week helpen behangen bij ons Mimi, en dat zie ik verdomme niet zitten. Een heel week congé naar de verdoemenis zeg.

JERRY: Ge moet niet op uwe kop laten zitten.

VALERE: Gij kent ons Mimi nog niet.

JERRY: Een vrouw dient om getemd te worden. Ge moet eens durven opstaan en zeggen: "Ge kunt ze kussen!"

VALERE: En als ze dan begint te slaan?

JERRY: Als ge u strijdvaardig opstelt dan zal die u niet durven slaan. Laat toch eens zien dat ge ne vent zijt, Valère.

VALERE: Wel, de eerste de beste keer dat ze mij nog eens iets commandeert dan zal ze eens wat horen!

(Mimi en Annemie komen van keuken)

MIMI: (fluisterend tot Annemie) Zie ze daar staan, Spic en Span...! (beveelt tot Valère) Kom Valère, daar is werk aan de winkel.

VALERE: Allé Mimi, we zijn hier nog maar vijf minuten.

MIMI: (berispt) Hoort ge wat ik zeg...!

(Valère heeft oogcontact met Jerry die knikt)

VALERE: (niet overtuigend tot Mimi) Ge kunt ze kussen!

MIMI: Wie moet ik kussen...?

VALERE: (tempert aarzelend) Wel euh, de Jerry en Annemie, alvorens wij naar huis gaan hé.

MIMI: En hou nu op met die tick...!

VALERE: (nederig) Ja Mimi.

(Mimi pusht Valère naar de keukendeur. Ze verplicht hem mimisch om voor haar de deur te openen. Valère en Mimi af)

JERRY: Die Mimi heeft sjans dat ze niet met mij getrouwd is! Die moet gene schoothond kopen, ze heeft er al ene!

ANNEMIE: Beter ne schoothond dan nen dooie hond!

JERRY: Laat mijnen hond hier buiten hé...!

(Bes op van de slaapkamers)

ANNEMIE: Bes, kunt gij onze pa gene yoga leren?

BES: Hoe dikwijls heb ik u al gezegd dat ik gene yoga doe, ma!

ANNEMIE: Hoe heet dat dan?

BES: Dat is "Thai Chi Chuan". Maar afgekort is dat gewoon Thai Chi. Dat is toch niet moeilijk. Thai Chi...! (tikt Jerry aan) Hebt ge goesting om 't te leren?

JERRY: Ik kan het nog niet uitgesproken krijgen, laat staan uitvoeren.

BES: Kom, we zullen eens proberen. (tot Annemie) Gij moogt ook meedoen, ma.

(Jerry en Annemie gaan achter elkaar staan)

BES: Ik zal de eerste oefening voordoen. (doet één beweging voor = bewegen en draaien). En nu doet gij dat ne keer of tien.

(Annemie en Jerry voeren dezelfde beweging houtherig uit)

BES: (ondertussen) Thai Chi gaat daarbij uit om het bewaren van de harmonie in de communicatie. Tijdens de beoefening ontstaat er een energiestroom die heilzaam inwerkt op lichaam en geest. De aandachtspunten zijn:

- het richten en effectief inzetten van energie
- een stevige basis van waaruit je beweegt
- afwisseling tussen ontspannen en activeren
- flexibiliteit en veerkracht

(Tijdens het doorbuigen staat Jerry met z'n gezicht op het achterwerk van Annemie gericht)

JERRY: (maakt een opmerking) Het gezichtsveld belemmert mijn flexibiliteit en veerkracht!

ANNEMIE: (protesteert gepikeerd) Gij moet niet naar mijnen achterkant kijken hé!

JERRY: Uwen derrière is te breed, ik kan er niet naast kijken!

BES: Valse start. Opnieuw...!

(Maar Jerry kan niet ver buigen met zijne slechte rug)

BES: Dieper doorbuigen, pa.

JERRY: Dat gaat niet met mijne slechte rug.

BES: Dat MOET! (duwt Jerry een beetje dieper)

JERRY: (pijnkeet) Auwh..., mijne rug! Ik stop er mee! En vanaf nu nooit meer Thai Chi.

BES: Kleinzerig ventje! (af naar keuken)

(Bomma komt binnen. Zij heeft haar hond Rafke bij. De hond draagt een fel gekleurd jasje)

JERRY: (ad hond) Die luizenbol mag vanaf nu ook niet meer in de living komen nu dat onzen Blakkie dood is!

BOMMA: Wat krijgt die nu...?

JERRY: Ik ben dat beu, altijd die haren in de zetel. Als ge die verzamelt dan kunt ge op drie maanden een tafellaken breien.

BOMMA: (tot Annemie) Uwe vent heeft het zaag weer zeker!

(Bomma ontdekt het pak doodsprentjes op tafel)

BOMMA: Wie is er dood...? (leest) Blakkie Von Wuppertal, wie is dat...?

JERRY: (verzint) Den eerste minister van Zwitserland! We zijn zelfs uitgenodigd op de koffietafel.

BOMMA: Is dat echt...?

JERRY: (met denigrerend lachje) Tante nonneke gelooft toch alles hé.

BOMMA: (korzelig) Onnozelaar...!

(Jerry zet de cd van "Dodenmars" op. Te luid)

ANNEMIE: Kunt gij uwe koptelefoon niet opzetten?

(Jerry zet de koptelefoon op en neuriet dan stil mee)

BOMMA: (tot Annemie, ad hondje) Daar kan ons Rafke toch niet aandoen dat den Blakkie zijne geest gegeven heeft hé. (liefjes tot hond) Hé mijne jongen. De Jerry is ne stoute meneer hé. Bijt hem maar eens flink in z'n been!

JERRY: (zingt plots het refrein overtuigend mee) ... mee z'n klein veloke..., mee z'n klein veloke!

ANNEMIE: (roept tot Jerry) Kan dat iets stiller alstublieft?

BOMMA: (tot Annemie) Wie is die vent op dat doodsprentje?

ANNEMIE: (ad Jerry) Zijnen hond.

BOMMA: (zucht) Mijne lieve God, nu krijgt 'm het helemaal. En gij laat zoiets toe...?

ANNEMIE: Hij heeft die laten drukken achter mijne rug.

BOMMA: Wat gaat die met al die doodsprentjes doen?

ANNEMIE: Vanavond bij de burens in de brievenbus steken.

BOMMA: Zeg dat 't niet waar is! Wat zullen de mensen van u denken!

(Annemie toont de krant met het overlijdensbericht van Blakkie)

BOMMA: (ad Jerry) Wordt 't niet stilaan tijd dat ge die in 't zottenhuis gaat stoppen!

ANNEMIE: (vervolgt) Hij is zelfs van plan om ne zerk in de tuin te plaatsen.

BOMMA: Zeg eens dat die een pilleke pakt!

ANNEMIE: IK ben er wel mee getrouwd, hé ma.

BOMMA: Spijtig genoeg wel, ja.

(Bomma kuiert naast de hifi en zet de muziek plots héél luid! Jerry schrikt zich te pletter)

JERRY: (héél boos, dreigend) Moet ik u eens nen trek geven misschien...!

BOMMA: (in bokshouding) Héla manneke, op uw gemak hé!

(Jerry luistert verder naar de muziek met koptelefoon op)

BOMMA: Nog niks te merken van de nieuwe huurders? (haalt verrekijker uit de kast)

ANNEMIE: Deze week zullen ze komen.

(Bomma loert met de verrekijker door het raam. Als Jerry dit merkt zet hij de koptelefoon af)

JERRY: Wat zijn jij nu aan 't doen...?

BOMMA: Ik loer naar de geburen. Waarom?

JERRY: Wat moeten de burenen wel van ons denken!

BOMMA: Ze zijn er toch nog niet.

JERRY: Nee, maar ze kunnen wel elk moment komen. Dat is schending van de privacy zenne! Daar vliegt ge tegenwoordig voor in de gevangenis.

BOMMA: Da's niet erg, dan heb ik gratis kost en inwoon.

JERRY: En Rafke dan?

BOMMA: Die kan ondertussen hier komen inwonen.

JERRY: Ja, dan zal hij rap in de vleesmolen zitten!

BOMMA: Onbeschofterik...!

(Gert komt van de slaapkamers)

GERT: Dag Bomma.

BOMMA: (tot Gert) Zijn jij gekwetst, jongen?

ANNEMIE: Zijn rechterarm is gebroken.

BOMMA: (overdreven lief) Ocharme mijn Gertje. Gij hebt in 't leven toch ook geen sjans hé.

JERRY: Wil ik eens wat zeggen: het is ne grote luiestik!

BOMMA: Ooh, hoe durft gij zoiets zeggen over uw eigen kind! Gij weet zeker niet hoe zeer dat zoiets doet.

JERRY: Als ge u elke zondagavond steeple drinkt dan kunt ge zoiets meemaken, ja.

BOMMA: Ze zijn allemaal niet zoals gij zenne.

JERRY: Ik zit zondagavond in mijne zetel en ik drink koffie.

ANNEMIE: Rafke wordt nerveus, ma.

BOMMA: Dan zullen we met ons Rafke eens pipi gaan doen in de tuin. (tot hondje) Kom Rafke.

JERRY: Niet onder de kerselaar hé!

BOMMA: Waarom niet?

JERRY: Omdat mijne Blakkie daar begraven ligt, tiens!

(Bomma met Rafke af langs keuken)

JERRY: (tot Gert) Hoeveel congé hebt ge gekregen voor die gebroken arm?

GERT: Vier weken. En dat is gene congé, hé pa!

JERRY: (merkt plots iets door het raam, staat perplex) Daar moet ge zien...! Die heks laat Rafke pipi doen op het graf van onze Blakkie...! Maar dat laat ik niet gebeuren! Wat denkt die nu...!

(Jerry haalt z'n jachtgeweer uit de hoge kast)

ANNEMIE: Wat gaat gij met dat geweer doen?

JERRY: (woedend) Dat is grafschennis...! Daar gaat ze voor boeten...! (snelt ziedend van

woede af langs keuken met het jachtgeweer in aanslag)
GERT: (roept Jerry nog na) Niet schieten, hé Pa...!

(Op de achtergrond horen we een luide knal, daarna een kort gekajeter van een hond)

ANNEMIE: Die is ècht zot geworden...!

(Gert en Annemie snellen vierklauwens naar buiten)

TWEEDE BEDRIJF
DINSDAG

(Op tafel staan enkele identieke dozen met postzegels naast een hoop jassen. Jerry haalt de laatste jas uit de hoge kast, die nu leeg is. Jerry stopt vervolgens zijn dozen met postzegels in de hoge kast. Annemie komt binnen van de keuken)

JERRY: Wat eten we deze middag?

ANNEMIE: Savooikool met puree.

JERRY: En welk vlees?

ANNEMIE: Ik heb deze morgen braadworsten uit den diepvries gehaald.

(Annemie gaat op zoek naar een cd maar kan die niet vinden)

ANNEMIE: Waar is mijne cd van de Zorba?

JERRY: Weg.

ANNEMIE: Hoe weg...?

JERRY: Ja, die heb ik weggegooid.

ANNEMIE: Waar...?

JERRY: In de vuilbak in de keuken.

(Annemie boos af naar de keuken en keert onmiddellijk weer met een in twee stukken gebroken cd)

ANNEMIE: Wat moet dit voorstellen...?

JERRY: (pesterig) Als ge wilt kunt ge nu twee keer de Zorba spelen!

ANNEMIE: (boos) Watte...?

JERRY: Dat is hier van 's morgens tot 's avonds niks anders dan de Zorba. Ik was dat lawaai meer dan beu. Gij gaat nog eens veranderen in de Zorba!

ANNEMIE: (merkt de jassen op tafel) Waarom hebt gij die jassen uit de hoge kast gehaald?

JERRY: Omdat vanaf nu iedereen uit MIJN kast moet blijven!

ANNEMIE: (protesteert) Wat gaat gij zeggen als wij allemaal een kast willen in de living?

JERRY: Als ik die hoge kast niet mag gebruiken dan vliegt die kast hier buiten! Verstaan, madam Zorba!

ANNEMIE: Waar moeten wij nu onze jassen hangen?

JERRY: Ik heb in de hal een oude kapstok tegen de muur geboord.

(Gert komt binnen van slaapkamers. Hij opent de deuren van de hoge kast)

JERRY: (tot Gert) Wat gaat gij doen...?

GERT: Mijne jas pakken.

JERRY: Gij moet uit MIJN kast blijven, hé ventje!

GERT: Waar is mijne jas...?

JERRY: (ad jassen op de tafel) Ge kunt er hier ene uitkiezen, als ge wilt.

GERT: Zèg ma, en gij laat hem die kast zo maar inpalmen?

JERRY: HOE zijt gij zondagavond gevallen met uwe velo?

GERT: Waarom moet gij dat weten?

JERRY: Omdat er zelfs geen stukske lak van uwe velo is. Waren er getuigen bij?

GERT: Nee.

JERRY: Dat is ook toevallig, vindt ge niet!

GERT: Gaat gij onderzoeksrechter spelen, of wat...?

JERRY: Wil ik eens wat zeggen: ik geloof niet dat uwen arm gebroken is.

GERT: Zijt gij dokter misschien?

JERRY: Nee, maar ik was 't wel graag geworden.

GERT: Waarom weet gij het altijd beter, pa? (zoekt z'n jas uit op tafel) Kan er iemand helpen mijne jas aantrekken?

(Jerry helpt Gert, maar beweegt te bruut)

GERT: (pijnkreet) Auwh...!

ANNEMIE: (tot Jerry) Waarom doet gij dat?

JERRY: Dat was ne controle of uwen arm wel ècht gebroken is.

ANNEMIE: Dat moesten ze bij u eens doen! Ge zijt zelf zo kleinzerig als een muis.

JERRY: Niet waar.

ANNEMIE: En die keer dan dat gij nen tand moest laten trekken en op de vlucht ging bij de tandarts? Of toen gij een picuur tegen tetanus moest krijgen en u had verstopt in de kliniek. Heel het verpleegsterkorps heeft anderhalf uur naar u gezocht. En waar zat meneer verstopt? In 't chauffagekot, weggekropen achter de branders. Ge schreeuwde moord en brand. Neenee, ik ken u al langer dan van vandaag.

JERRY: (tot Gert) Waar gaat gij naartoe?

GERT: Naar ne kameraad.

JERRY: Met uwen auto?

GERT: Natuurlijk.

JERRY: Kunt gij in die toestand wel met den auto rijden?

GERT: Ja zenne.

JERRY: Hoe verandert ge dan van vitesse met die gips rond uwen rechterarm?

GERT: Met mijne linkerarm, tiens.

(Gert wil er vandoor langs de keuken. Hij opent de keukendeur met z'n gekwetste arm)

JERRY: Gebruikt gij nu geen verkeerde arm om deur te openen?

GERT: Sorry, ik had er niet aan gedacht. (af langs keuken)

JERRY: Daar is een reukje aan dat accident van onze Gert!

ANNEMIE: Gij kunt toch wantrouwig zijn, ja! Zelfs tegenover uw bloedeigen kinderen.

JERRY: 't Zou de eerste keer niet zijn dat die mij zoiets lapt. Iedereen weet dat onze Gert nen dikke carottier is.

(Mimi komt binnen langs de keuken. Ze is gekleed in een keukenschort)

ANNEMIE: Zijt ge al bezig met 't behangen, Mimi?

MIMI: Hoe gaat dat zonder schaar! Ik kom een schaar lenen.

ANNEMIE: Hebt gij geen schaar in huis? Hoe is dat mogelijk?

MIMI: Ik had een fatsoenlijke schaar tot onze Valère die ging slijpen. (toont een schaar waarvan de messen bijna helemaal weggeslepen zijn) Dat schiet er nog over van mijn goei schaar...!

JERRY: En gaat 't zo nogal met de Valère?

MIMI: Dikke problemen. Hij hangt vol pap tot achter z'n oren. En just voor ik naar hier kwam ging hij per toeval ook nog met ene voet in de pap-empert staan. Heel het huis zit onder de pap!

ANNEMIE: Dat kan maar alleen bij de Valère gebeuren.

MIMI: Wat ga ik vandaag nog meemaken met die ajuin! Ik hou m'n hart al vast! Maar ik geef hem op tijd een flinke saus en doet hij z'n best wel!

JERRY: Pas maar op dat uwe Valère er vroeg of laat niet vandoor gaat, door uw constant gezaag!

MIMI: Als hij dat durft dan maak ik 'm een kopke kleiner!

JERRY: Ge zult de eerste vrouw niet zijn die hare vent kwijtspeelt door er ne slaaf van te maken.

MIMI: Ik wil wel eens weten welke vrouw zoiets als onze Valère in huis wil pakken.

JERRY: Roep maar niet te luid! Ze bakken overal brood hé. (af naar keuken)

MIMI: (fronst de wenkbrauwen, dan wantrouwig tot Annemie) Waarom zegt de Jerry dat...? Die weet precies iets...! Weet gij daar ook iets van, Annemie...? Heeft onze Valère een ander...? Kom, vertel 't mij!

ANNEMIE: Blijf nu toch eens kalm, Mimi. Gij kunt u toch direct opjagen hé.

MIMI: Als onze Valère dat ooit durft riskeren dan zal 'm wel eens op ne morgen opstaan zonder zijne papborstel...!

ANNEMIE: Zet u hier eens even aan tafel.

(Mimi zet zich op een stoel)

ANNEMIE: (zet zich bij aan tafel) Ik zou u eens iets willen vragen, zo als vrouwen ondereen.

MIMI: Laat maar komen.

ANNEMIE: (aarzelend) Hoe dikwijls doet gij en Valère... Hoe dikwijls... Hoe dikwijls piept uw bed nog?

MIMI: Veel te veel naar m'n goesting.

ANNEMIE: Wat noemt gij "veel"...?

MIMI: Dat is moeilijk te zeggen. Maar ik weet één ding, als ik durf gaan krom staan dan heb ik 't zitten.

ANNEMIE: Oeioei...!

MIMI: Als onze Valère mee gaat winkelen naar den Aldi dan durf ik mij niet eens bukken bij de diepvriezers!

ANNEMIE: Is dat echt...!

MIMI: Bij manier van spreken hé. Nee, op dat gebied heb ik geen klagen van onze Valère.

ANNEMIE: Bij onze Jerry is dat iets minder.

MIMI: Volgens mij ligt dat aan het overlijden van z'n hond.

ANNEMIE: Neenee, 't is al veel langer bezig. Nu gebeurt dat enkel nog met feestdagen.

MIMI: Dan zijt gij blij zeker dat het binnen drie weken nog eens Pinksteren is?

(Jerry komt binnen langs de keuken. Hij draagt nog een doos postzegels en bewondert zijn hoge kast)

JERRY: (tot Mimi) Wat vindt ge van mijn nieuwe postzegelkast?

MIMI: Hoe bedoelt ge?

JERRY: Die kast heeft iets.

ANNEMIE: Ja, er zit nen hoop rommel in.

JERRY: Neenee, als ik hier passeer dan komt de haar op m'n armen recht omhoog.

MIMI: 't Was misschien beter dat er iets anders omhoog kwam! (krijgt een por van Annemie)

JERRY: Waar slaagt dat nu weer op...?

(Jerry zet zich aan tafel, slaat een album open en bewondert met vergrootglas en pincet zijn postzegels. Ondertussen zoekt Annemie achter een schaar en geeft die aan Mimi)

JERRY: (tot Mimi) En zeg tegen Valère dat ik medelijden heb met hem.

ANNEMIE: Breng me niet op ideeën, hé vriend! In de hal moet dit jaar ook nog behangen worden.

MIMI: Ge moet uwe vent niet sparen, Annemie. (stuit op strenge blik van Jerry, dan tot Annemie) Merci voor de schaar hé. (af langs keuken)

(De deurbel rinkelt. Bes komt binnen van slaapkamers)

BES: Ik zal wel gaan opendoen want dat is Claudia. (loopt door naar de hal)

JERRY: (zegt nog snel het huisreglement op tegen Annemie) En die Claudia moet niet denken dat ze meer mag dan wij hé. En ze moet niet denken dat ik mijn plaats aan tafel in de keuken afgeef hé. En ik wil geen lawaai meer 's avonds na tien uur hé! En die moet niet denken dat...

(Bes komt binnen met Claudia van de hal. Claudia is een sensuele verschijning. Ze is gekleed in minirokje, draagt een tas en een gekleurde schoendoos. Jerry staat plots met de mond vol tanden)

BES: (stelt voor) Dit is mijn vriendin Claudia.

CLAUDIA: (schudt handje) Goeiedag mevrouw De Kriek.

ANNEMIE: Zeg maar "Annemie".

CLAUDIA: Goeiedag meneer De Kriek.

JERRY: Zeg maar "Jer... Jer... Jerry"....!

(Jerry is plots als een lammeke)

CLAUDIA: (ad schoendoos) Ik heb mijn twee witte muizen meegebracht. 't Zijn twee schattekes. Ze heten Mitsy en Wilfried. Ik hoop dat ge daar geen problemen mee hebt?

ANNEMIE: Euh...

JERRY: (onderbreekt liefjes) Nee zenne.

CLAUDIA: De muizen zullen wel bij mij op de kamer blijven, als daar genoeg licht is tenminste.

ANNEMIE: Hoelang blijft ge?

CLAUDIA: Een paar dagen maar.

JERRY: Ge moogt langer blijven ook zenne. Ge zijt hier meer dan welkom.

CLAUDIA: In mijn vrije tijd doe ik Thai Chi. Ik hoop dat ik u niet zal storen.

JERRY: Dat ken ik. (slaat iets uit z'n botten) Dat is de harmonie in de com... com...

CLAUDIA: (vervolgt) ...communicatie.

JERRY: Just, dat is 't.

BES: Pa, mag Claudia...

JERRY: (onderbreekt) Zwijg eens even, Bes!

(Oogcontact tussen Bes en Annemie door het vreemde gedrag van Jerry)

JERRY: (vervolgt tot Claudia) Wanneer leert ge mij eens iets over die Chi Thai...?

CLAUDIA: (verbetert) Ge bedoelt Thai Chi?

JERRY: Jaja.

CLAUDIA: Morgen al als ge wilt.

JERRY: Wel, ik kijk er echt naar uit!

BES: (verbaasd) Hoe...? En MIJNE "Thai Chi" dan...?

JERRY: Kunt gij nu aan Claudia de logeerkamer wijzen, Bes?

(Claudia pakt haar doos witte muizen mee naar de slaapkamers)

CLAUDIA: En wat zegt Jerry nog tegen Mitsy en Wilfried?

JERRY: (kinds) Dag Mitsy, dag Wilfried, dada boelekes...!

(Bes en Claudia af naar slaapkamers)

ANNEMIE: Kunt gij nu echt niet normaal doen? Uw ogen rollen bijna uit uwe kop!

JERRY: Precies een vriendelijke meid.

ANNEMIE: En waar zit gij nu met uw... (op de toon van Jerry) "geen huisdieren meer"?

JERRY: Uw ma komt hier toch ook binnen met haar luizenbol!

(Bomma met Rafke op langs keuken. Rafke draagt een ander jasje)

JERRY: Daar se, als ge van de duivel spreekt ziet ge er plots twee...! (tot Bomma, ad hond) Hij is precies nen halve meter korter geworden tegen gisteren!

BOMMA: (nijdig) Ons Rafke heeft de schrik van z'n leven gepakt! Nu durft hij niet eens meer buiten gaan plassen.

JERRY: Zorg maar dat 'm niet in de living plast, want dan zal ik z'n bougieke eens afsnijden!

BOMMA: Kom Rafke, blijf maar in de keuken. Daar kan die dierenbeul u niks aandoen.

(Bomma zet Rafke in de keuken)

BOMMA: (tot Annemie) Waarom liggen die jassen hier op tafel?

ANNEMIE: (schuift de schuld door naar Jerry) Hij daar hé...!

JERRY: We houden uitverkoop!

ANNEMIE: Hij heeft die hoge kast aangeslagen natuurlijk.

BOMMA: Dat was bij mij niet waar zenne!

JERRY: Houdt eens even uwe mond! (tot Annemie) Waar staat het potteke lijm?

ANNEMIE: In de keuken.

(Jerry af naar de keuken, maar keert onmiddellijk weer)

JERRY: Wilt ge nu eens iets weten...? Dat scharminkel van nen hond zat bovenop de keukentafel...!

BOMMA: Is dat nu zo erg?

JERRY: Ja, want hij is er met nen halve braadworst vandoor! (toont een halve braadworst, dan nijdig) Oooh, m'n handen jeuken om die mislukte flapdrol zijne kop uit te trekken hé...!

BOMMA: (gooit zich prompt voor de deur) Durft niet hé, moordenaar...!

(Gert op langs de keuken)

GERT: Dag Bomma.

BOMMA: (tot Jerry) Hier, kijk naar uwe zoon. Dat is tenminste een voorbeeld voor de maatschappij.

JERRY: Och mens, gij zijt zo blind als ne mol.

GERT: Mag ik ook eens iets zeggen alstublieft? Rafke heeft op de keukenmat geplast...!

JERRY: (verbolgen) 't Is niet waar hé...!

BOMMA: (wijst Jerry aan) Dat is zijn schuld!

(Bomma af langs de keuken. Ze steekt haar hoofd met Rafke nog even naar binnen)

BOMMA: (dan plagend Ad Jerry) Allé Rafke, wat zegt gij nog tegen die bullebak daar...?

JERRY: Trap 't af!

(Jerry dreigt z'n pantoffel naar de deur te gooien, maar de Bomma is met Rafke reeds verdwenen)

ANNEMIE: (haalt uit naar Jerry) Op uw gemak, hé vriend! Dat is nog altijd mijn moeder hé!

JERRY: Het leven is niet eerlijk. Ik had beter haar begraven dan onzen Blakkie.

GERT: Is die vriendin van ons Bes al aangekomen?

ANNEMIE: Ja, Claudia is er.

GERT: Dan ga ik eens kennismaken met haar.

JERRY: (tot Gert) Hebt gij ook weer groot wild geroken, ja?

(Gert af naar slaapkamers)

JERRY: (roept hem nog na) Pas maar op voor uwe gekwetste arm als ge haar een hand geeft!

ANNEMIE: (haalt fel uit) En nu wil ik dat ge wat gaat dimmen tegen mijn moeder of daar gaan hier ongelukken gebeuren!

JERRY: Dat is haar eigen schuld. Ze zit altijd op mijn kap!

ANNEMIE: Dat is niet waar!

JERRY: Welles...!

ANNEMIE: Nietes...! Gij maakt over alles en iedereen wel negatieve opmerkingen.

(Bes komt ondertussen van de slaapkamers)

BES: Zèg, kan dat hier een beetje stiller alstublieft...? Wat moet die Claudia wel niet denken van u! Ik ben die ruzies tussen u twee hier kotsbeu hé! Dat is elke dag hetzelfde liedje, van 's morgens tot 's avonds. Weet ge wat ik ga doen, ik ga voor u een ultiem gesprek regelen met Claudia.

ANNEMIE: Wat heeft Claudia daar mee te maken?

BES: Claudia is laatstejaars-studente seksuologie. Ze behandelt relatieproblemen als eindwerk. Misschien kan zij een oplossing bieden voor de dagelijkse ambras hier.

(Claudia op van slaapkamers)

CLAUDIA: Ik stoort toch niet?

JERRY: Neenee.

BES: Claudia...?

CLAUDIA: Ja Bes.

BES: Misschien zult ge 't al wel gehoord hebben dat hier soms... (herpakt zich) ...dat hier nogal dikwijls een haar in de boter zit tussen mijn ouders.

CLAUDIA: Ach, het rommelt overal wel eens.

BES: Maar hier is het elke dag prijs.

JERRY: Ook niet overdrijven, hé Bes.

BES: (kordaat) Pa zwijg...! (vervolgt tot Claudia) En ik wil geen van beide ouders verliezen. Daarom stel ik voor dat gij met uw ervaring eens babbelt met hen, vooraleer hier doden gaan vallen!

CLAUDIA: Okee, ik zal zien wat ik kan doen.

BES: Kan dat gesprek NU doorgaan alstublieft? Nog langer wachten heeft geen zin.

CLAUDIA: Okee, voor mij goed.

BES: Veel succes hé. (af naar slaapkamers)

(Claudia gaat bij hen aan tafel zitten)

JERRY: (schuift z'n stoel dicht naar Claudia) Wat moet ge weten...?

ANNEMIE: (trekt Jerry terug op z'n plaats) Ook niet overdrijven, gij hé!

CLAUDIA: Okee, dan gaan we beginnen. Ik zal u eerst wat basisvragen stellen. Hoelang zijn jullie getrouwd?

JERRY: Veel te lang!

ANNEMIE: Gaat gij alles in 't belachelijke trekken?

JERRY: Sorry, hé madam.

ANNEMIE: (tot Claudia) Wij zijn 26 jaar getrouwd.

CLAUDIA: Natuurlijk, daar zit de fout! Het is normaal dat uw huwelijk wat uitgeblust is. Ik stel voor om uw relatie een nieuwe injectie te geven.

JERRY: Die injectie is dat in den arm of in de bil?

ANNEMIE: (berispt) Jerry, houdt uwe mond...!

JERRY: (tot Claudia) En hoe gaat gij dat doen?

CLAUDIA: Een slechte seksuele relatie is het begin van alle miserie. En meestal ligt dat aan de man.

ANNEMIE: (pusht Jerry) Leg 't nu maar uit hé!

JERRY: Maar die is nog heel goed.

ANNEMIE: Niet waar, Jerry!

JERRY: Maar allé, wat zegt gij nu! Zijt gij niet content misschien?

ANNEMIE: (beetje beschaamd, toch resoluut) Nee...!

JERRY: (tempert nu toch een beetje) Oeioei...! (tot Claudia) Okee, ik geef toe dat het niet alle dagen kermis is.

ANNEMIE: En wat is daar op onze leeftijd nog aan te veranderen, Claudia?

CLAUDIA: Veel.

ANNEMIE: En hoe...?

CLAUDIA: Er zijn genoeg remedies, o.a. een partnerruil.

ANNEMIE: Partnerruil, mijne lieve God...! Is dat niet verschrikkelijk als ge uwe partner met een ander ziet rampetampen?

CLAUDIA: Ja, maar men moet voor even het verstand op nul durven zetten. Ge gaat als koppel nog schoon jaren beleven, maar eerst moet ge even doorzetten.

ANNEMIE: Dat zie ik toch niet zitten zenne.

CLAUDIA: Ook niet als uwe echtgenoot zelfmoordneigingen begint te krijgen? Pas op, dat kan er van komen hé!

ANNEMIE: Ja, dan misschien wel.

CLAUDIA: Okee, zo ver zijn we al. Het zal "partnerruil" worden.

ANNEMIE: En hoe werkt dat...?

CLAUDIA: Wel euh, ge nodigt gewoon een koppel uit.

JERRY: Moeten wij dat in de gazet laten zetten?

CLAUDIA: Nee, daar zijn gespecialiseerde boekjes voor.

JERRY: Ge bedoelt seksboekjes?

CLAUDIA: Ja.

ANNEMIE: En als dat nu eens bekenden zijn?

CLAUDIA: Ge moet maar een Nederlands koppel uitnodigen dan zijn het zeker geen bekenden.

JERRY: Kunt gij niet even inspringen?

ANNEMIE: (antwoordt in Claudia's plaats) Nee!

CLAUDIA: Inderdaad nee! Een seksuologe hoeft niks te hebben met haar patiënten want dan is ze verkeerd bezig.

JERRY: Annemie, gij moogt beslissen.

ANNEMIE: Ik voel er niks voor hé.

CLAUDIA: Ge moet maar één avond op uw tanden bijten en alles is weer okee voor jàren. Wat houdt u nog tegen, Annemie?

JERRY: Ja, wat zou er kunnen gebeuren?

ANNEMIE: Veel. Héél veel...!

JERRY: Hebt ge schrik?

ANNEMIE: Ja.

JERRY: Waarvan...?

ANNEMIE: Dat ik tijdens het kussen mijn gebit kwijtspeel.

CLAUDIA: Moet IK een afspraak maken of doen jullie dat?

JERRY: Dat zal ons Annemie wel doen.

ANNEMIE: Maar ons Bes en onze Gert mogen hier niks van weten hé!

CLAUDIA: Dat komt dik in orde.

JERRY: En waar vinden wij zo'n vuil boekje?

CLAUDIA: Ik heb er eentje in mijn bagage zitten.

ANNEMIE: In uw bagage? Waarvoor?

CLAUDIA: Dat is studiemateriaal voor m'n eindwerk. Ik zal het even gaan halen. (af naar slaapkamers)

ANNEMIE: Ik weet niet of ik zo'n partnerruil wel aandurf hé.

JERRY: We moeten ook niet te ver gaan.

ANNEMIE: Wat is ver...?

JERRY: Ja, dat weet ik ook niet.

ANNEMIE: Ik ga eerst in de keuken de plas van Rafke opruimen. (af naar keuken)

(Valère op langs de keuken. Om te behangen is hij gekleed in een stofjas die onder de verf zit en op z'n kop heeft hij een wielrennerspetje. Hij spuwt nog een stuk behangpapier uit z'n mond. Op z'n rug plakt nog een stuk behang. Hij heeft weer vreselijk veel last van z'n tick)

JERRY: Hier is onze behanger se.

VALERE: Ons Mimi weet niet dat ik hier ben hé!

JERRY: Hebt ge al gedaan met behangen?

VALERE: We zijn just bezig. Amaai m'n oren, wat is me dat voor smeerlapperij zèg! Ik hang al helemaal vol met behangpap.

JERRY: (trekt het stuk behang van z'n rug) Ge moet dat behangpapier wel tegen de muur plakken hé.

VALERE: En dat een hele week lang, dat zie ik niet zitten.

JERRY: We hebben bezoek van een vriendin van ons Bes. Miljaar Valère, dat moet ge zien. Dat zijn geen prullen. (wijst een maat aan op z'n billen) En hier zó hé...! Joeng, als ge er wat lang naar kijkt dan pakt dat op uwen adem!

VALERE: Ik ben nochtans al héél wat gewend, zenne Jerry.

(Maar dan komt Claudia binnen van de slaapkamers. Valère z'n tick speelt hem parten)

CLAUDIA: (geeft seksboekje aan Jerry) Alstublieft Jerry.

VALERE: Dat is precies schone lectuur!

(Jerry stopt het seksboekje onmiddellijk in zijn hoge kast)

JERRY: (stelt voor) Dat is de Valère, mijne kameraad. (tot Valère) Dit is Claudia, de vriendin van ons Bes.

VALERE: (schudt haar de hand) Dag juffrouw. Ik ben aan 't behangen met ons Mimi. Wij wonen hiernaast, aan die kant.

CLAUDIA: Aangenaam.

JERRY: Misschien kunt ge ons eens wat van uwen Thai Chi leren.

VALERE: Wat is dat voor iets...?

JERRY: Oh dat is plezant, Valère. Da's niet te beschrijven.

CLAUDIA: Met alle plezier. Doe mij maar gewoon na.

(Claudia maakt een beweging, maar Jerry en Valère hebben meer oog voor haar minirokje)

CLAUDIA: Hebt ge 't gezien?

VALERE: Nog niet helemaal. Misschien nog iets verder buigen.

CLAUDIA: (tot Valère) Ge moet niet enkel naar den onderkant kijken hé. Probeer mij nu maar na te doen.

(Claudia maakt enkele bewegingen. Jerry en Valère doen haar na. Maar Claudia buigt wel erg diep)

CLAUDIA: Doet het geen pijn bij het buigen?

JERRY: Nee zenne, wij kunnen nog vele dieper buigen. Hé Valère?

VALERE: Jaja.

JERRY: Kijk maar eens...!

(Jerry en Valère buigen plots te diep en forceren zich)

JERRY: (met pijnlijke grimas) Miljaar, mijne rug...!

VALERE: En mijne nek...!

CLAUDIA: Dat is niet erg. Met een beetje massage is er dat vlug uit.

(Claudia masseert gelijktijdig de rug van Jerry en de nek van Valère)

JERRY: Amaai, dat doet deugd.

VALERE: (tot Claudia) Hebt gij muizen in uwen buik, juffrouw?

CLAUDIA: Nee.

VALERE: Dan hebt gij een goei poezeke, haha.

CLAUDIA: Gij zijt precies wel ne plezante hé.

JERRY: Ja, als zijn Mimi niet thuis is.

CLAUDIA: (tot Jerry) Als ge vannacht nog pijn hebt in uwe rug dan moet ge maar naar mijn slaapkamer komen. En ge hoeft niet te kloppen want dat maakt ge heel de keet wakker. (af naar de slaapkamers)

VALERE: Hoort ge wat die zegt...? Als ge 't mij vraagt is dat de pap in de mond geven, Jerry!

JERRY: Oeioei, dat gaat hier niet goed aflopen!

VALERE: Maar nu heb ik helemaal geen goesting meer om te behangen. (merkt plots door het raam dat Mimi op komst is) Verdoemme hé, ons Mimi is daar...! (gaat weg van het raam)

JERRY: (loert aan het raam) Amaai, die heeft er ne kop opstaan!

VALERE: Ziet hare kop rood?

JERRY: Ja, zo rood als ne kalkoen. Waarom?

VALERE: Dan is ze héél kwaad! (in paniek) Wat nu...?

JERRY: Ja, wat nu...?

VALERE: Jammaar, die is in staat om mij... prrrt...! (maakt horizontaal gebaartje aan z'n keel)

JERRY: Verstop u snel...!

VALERE: Waar...?

JERRY: Kruip hier vlug in de hoge kast!

(Valère kruipt bliksemsnel in de hoge kast en sluit de deuren. Mimi stuift binnen met de deegrol in aanslag)

MIMI: (stapt dreigend door de kamer) Waar zit 'm...?

JERRY: Wie?

MIMI: Onze Valère...?

JERRY: Hoe kan ik dat weten?

MIMI: Hij is hier dus niet...?

JERRY: Nee.

MIMI: Als ik 'm vind dan zal 't zijnen beste dag niet worden! Wat denkt die nu...! Mij daar alleen al het werk laat doen, de lafaard...! (boos terug af langs de keuken)

(Jerry gaat stiekem aan de keukendeur loeren of de kust veilig is)

JERRY: (tikt tegen de deuren van de hoge kast) Kom er maar uit, Valère. Mimi is de pist in. (maar er komt geen antwoord) Valère...? Valère...?

(Als Jerry de kast opent blijkt Valère verdwenen te zijn)

JERRY: (monstert binnenkant van de kast) Maar allé nu, hoe kan dat...? Waar is die nu naartoe...? (staat perplex)

DERDE BEDRIJF
WOENSDAG

(Mimi, Annemie en Jerry in gesprek bij de koffie)

MIMI: ...Ik heb naar zijn moeder gebeld, maar daar is 'm ook niet geweest.

ANNEMIE: Waar kan die Valère toch zijn...?

JERRY: En bij z'n zuster?

MIMI: Daar spreken we al jaren niet meer tegen.

ANNEMIE: Ge kunt toch zomaar niet plots verdwijnen van den aardbol!

MIMI: Ik heb vannacht alleen moeten slapen en ik had koude voeten. En het behangen lukt mij ook niet alleen. (met trillende onderlip) Ik mis Valère...!

JERRY: Misschien is 'm een stapke in de wereld zetten met een paar van z'n maten!

MIMI: Nee. Ik ben al bij alle cafés in de buurt aan het raam gaan kijken.

ANNEMIE: Hoe is dat toch mogelijk! Ik begrijp er niks van.

MIMI: Misschien is 'm hier of daar ergens in de gracht gesukkeld.

JERRY: Dan staat 't met hem niet goed. (stuit op strenge blik van Annemie) Met zo'n koude nachten 24 uren in de gracht liggen, weet ge wel wat dat is. (vervolgt tot Mimi) Allé, dan zijt ge toch eindelijk van zijnen tick vanaf.

MIMI: Heu...?

JERRY: Als 'm dood is...!

(Mimi begint te wenen)

ANNEMIE: Waar is 'm het laatst gezien?

MIMI: Ik heb gisteren gezien dat Valère deze kant uit ging.

JERRY: Waar is 'm dan...?

MIMI: Is hij ondertussen nog hier geweest?

JERRY: Nee.

ANNEMIE: Hoe nee...? Jawel, want ik heb hem gisteren hier toch zien binnenkomen.

JERRY: En ikke niet!

ANNEMIE: Hoe kan dat? Ik was de plas van Rafke aan 't opruimen en toen is Valère mij toch gepasseerd.

JERRY: (spottend) Dan zal 'm in de spouw van de muur gekropen zijn.

ANNEMIE: Ja, gij moet er nog mee lachen!

MIMI: Wil ik eens wat zeggen: die is er echt uitgetrokken. Die heeft mij laten zitten!

ANNEMIE: En zo zonder iets te zeggen? Dat moet ge ook durven.

MIMI: Mij zo in de steek laten, net nu met het behangen, dat vergeef ik hem nooit!

ANNEMIE: (troost een aangeslagen Mimi) Hij zal nog wel eens terugkomen.

JERRY: Heeft 'm z'n kleren meegenomen?

MIMI: Nee. Zelfs zijne portefeuille ligt nog op z'n nachtkastje.

JERRY: Oh, die kan al lang in 't buitenland zitten.

MIMI: Waarom zegt 'm mij dan niks? (veert recht van stoel)

ANNEMIE: Kom, ik zal wel even meegaan.

(Annemie leidt Mimi af naar de keuken. Jerry kijkt nogmaals in de hoge kast)

JERRY: (roept zachtjes) Valère...? Valère...? (dan bij zichzelf) Hoe is dat toch mogelijk zèg...?

(Jerry gaat op zoek in de kast. Hij vindt een briefje op de bodem)

JERRY: (leest) "De persoon die in deze kast kruipt zal reïncarneren in het eerste dier dat deze kamer binnenkomt". (staart verwonderd voor zich uit) Wat moet die zever voorstellen...? Allé, wat voor dieren komen hier nu binnen? Toch geen enkel. Stel u voor dat hier een koe of een paard binnenkomt zèg.

(Annemie komt van de keuken. Jerry stopt het briefje snel in z'n zakken)

ANNEMIE: Waar zou die Valère toch kunnen zitten...?

JERRY: Ik begrijp er niks van.

ANNEMIE: Gisteren toen ik in de keuken was passeerde Valère. Hij heeft mij nog ne goeiedag gezegd. En toen is 'm de living binnengegaan. Gij moet die toch gezien hebben?

JERRY: Nee Annemie, ik heb Valère gisteren niet gezien!

ANNEMIE: Allé, de wonderen zijn de wereld nog niet uit.

JERRY: Zèg, zijt gij niks vergeten...? Die Hollanders kunnen elk moment hier zijn hé!

ANNEMIE: Oeioei, ons Bes en onze Gert moeten nog met een smoes het huis uit gelokt worden.

JERRY: Ja, want ik wil niet dat wij tijdens dat feestje betrappt worden door ons eigen kinderen.

ANNEMIE: Dus gij denkt toch dat het een feest gaat worden?

JERRY: Dat weet ik niet. Voor mij is 't ook den eerste keer.

ANNEMIE: Maar ge belooft dat het maar voor ene keer zal zijn hé.

JERRY: Ik zie al een wulpse vrouw met nen D-cup voor mij.

ANNEMIE: En ik zie al ne Chippendaler voor mij met zo van die gespierde armen en schouders en met nog van die buitensporige dingen.

JERRY: Dat kan niet want nen Hollander is doorgaans lang en mager.

ANNEMIE: (vervolgt) Als dan "alles" lang is, is dat schoon meegenomen.

JERRY: Héla, op uw gemak gij hé. Tjip tjip en dan gedaan hé.

ANNEMIE: Zou ik mijn gebit uitdoen?

JERRY: Daar mag niet gekust worden hé!

ANNEMIE: Ja, 't plezantste moet ik weeral overslaan.

JERRY: (droomt reeds weg) Ik zie die vrouw al voor me terwijl ze zich langzaam uitkleedt...

ANNEMIE: (vervolgt) ...en just voor het feest gaat beginnen denkt gij aan de laatste uren van onze Blakkie. (imiteert een stervende hond)

JERRY: Zal 't gaan ja!

ANNEMIE: Wat geven we die Hollanders te drinken?

JERRY: Water van de kraan natuurlijk, dan zijn ze rap weg en dan is onze relatie weer voor jàren op de rails.

ANNEMIE: Als dat maar niet averechts begint te werken, want als ge eenmaal van de chocolat geproefd hebt...!

JERRY: Als ge chocolat in de kast hebt liggen dan gaat ge nergens anders chocolat zoeken, hé schatteke. (geeft Annemie een snel kusje)

ANNEMIE: (voelt aan haar wang) Amaai, da's ook lang geleden...!

JERRY: En dat is nog maar een begin hé. Wacht maar tot die Hollanders hier geweest zijn.

ANNEMIE: Zouden we geen andere kleren gaan aantrekken? Iets aantrekkelijk bijvoorbeeld.

JERRY: Ik heb niks aantrekkelijk.

ANNEMIE: Maar ikke wèl.

JERRY: Ge moogt ook niet tè sexy gekleed zijn, hé Annemie.

ANNEMIE: Kom, we gaan ons omkleden.

(Ze willen richting slaapkamer gaan, maar dan komt de Bomma binnen. Ze draagt

een picknickmand)

ANNEMIE: Dag ma. Is Rafke er niet bij?

BOMMA: Jawel zenne. (opent de picknickmand en haalt Rafke er uit)

JERRY: (bij zichzelf) 't Is niet waar hé...! (tot Rafke) Valère...? Valère, zijt gij dat...?

BOMMA: Hoe noemt gij mijnen hond? Die heet "Rafke" hé!

JERRY: Sorry, ik was even de kluts kwijt. (plots héél liefjes tot hond) Kom, geef maar eens een pootje aan de Jerry.

BOMMA: (tikt op z'n handen) Van mijnen hond blijven gij...!

JERRY: (tot hond) Uw Mimi is ongerust zenne.

BOMMA: Wat heeft Mimi met mijnen hond te maken!

JERRY: (bij zichzelf) Hoe is dat mogelijk zèg...?

ANNEMIE: Jerry, hebt gij ze alle vijf nog...?

JERRY: (tot Bomma) Heeft Rafke vandaag al iets gezegd?

BOMMA: Hoe kan nen hond nu praten?

(Jerry streelt de hond)

BOMMA: Kunt gij van Rafke afblijven alstublieft? Of zijt gij misschien ne seksmaniak...?

JERRY: (tot Annemie) Wat voor vlees hebt ge uit den diepvries gehaald voor het avondeten?

ANNEMIE: Biefstuk. Waarom?

JERRY: Okee, het beste is niet goed genoeg voor Rafke.

ANNEMIE: Ge gaat die hond toch gene biefstuk geven...?

JERRY: Jawel, hij krijgt mijn deel. Kom Rafke. (met hond af naar de keuken)

BOMMA: Annemie, heeft die vent van u iets tegen zijne kop gekregen...?

ANNEMIE: Ik begrijp hem ook niet meer.

(Bomma zet zich aan tafel)

BOMMA: Wat heb ik gehoord over die vent van Mimi?

ANNEMIE: Ja, de Valère is vermist.

BOMMA: Vermist...? Dat gelooft ge toch zelf niet! Die zal hier of daar wel bij 'n ander zitten.

ANNEMIE: Hij blijkt plots spoorloos verdwenen.

BOMMA: Schurremurie is 't! En dan zijn ze te laf om dat in het gezicht van hun vrouw te zeggen. Hoeveel geld heeft 'm meegenomen?

ANNEMIE: De Valère heeft niks meegenomen, ma.

BOMMA: Wacht maar, dat komt nog. Mimi moet maar goed haar bankrekening in de gaten houden!

(Jerry komt van de keuken met Rafke)

JERRY: Allé, de Val... (herpakt zich) ...Rafke heeft z'n biefstukje op.

BOMMA: We zullen eens terug naar huis rijden.

JERRY: Jamaar, Rafke mag hierblijven zenne.

BOMMA: Daar denk ik nog niet aan!

JERRY: Jawel. (tot Rafke) Hij zal zich hier direct thuisvoelen.

BOMMA: (graait Rafke uit de handen van Jerry) Niks van!

(Gert en Bes op van slaapkamers)

BES: Dag Oma, Dag Rafke.

GERT: (verbaasd ad Rafke) Precies dat Rafke zo'n dikke kop gekregen heeft...?

JERRY: Wel, nu dat ge 't zegt. Dat dacht ik nu ook.

ANNEMIE: (tot Gert en Bes) Onze pa heeft nog een verrassing voor u.

JERRY: (valt uit de lucht) Ikke...?

ANNEMIE: Ja Jerry. (met vette knipoog) Gij ging toch trakteren met een etentje voor hun twee.

JERRY: Och ja, da's waar ook. Hier is 50 euro. Ga allebei maar eens lekker op restaurant. (haalt een bankbiljet boven)

BES: (wantrouwig) Om welke reden...?

ANNEMIE: Zomaar.

GERT: Wat wilt ge Pa...?

JERRY: Niks. Ik ben vandaag in een goei bui.

BOMMA: (ad Jerry) Nu geloof ik toch echt dat 'm de eerste symptomen van dementie krijgt.

JERRY: Jamaar, ik ben de slechtste nog niet.

BOMMA: (veert recht van haar stoel) Wij zullen eens doorgaan, hé Rafke. (ad hond) Wat zegt gij nog tegen de mensen hier.

JERRY: (met kinderlijke blijheid) Dada Rafke. Tot morgen hé, mijne brave jongen. (tot Bomma) Ik vind toch dat Rafke beter staat met een petje op.

BOMMA: Och gij zijt zot!

JERRY: Hebt gij per toeval sinds gisteren niks abnormaal gezien aan Rafke...?

BOMMA: Jawel, 's avonds bij den televisie zit 'm steevast op mijn been te rijden.

GERT: Daarom is het ook ne reu. Die krijgt soms nen opstoot van hormonen.

BOMMA: Jamaar, zoiets heeft 'm nog nooit gedaan.

JERRY: (bij zichzelf) Ik verschiet daar niet van.

BES: Van wát, pa?

JERRY: Och niks!

(Bomma stopt Rafke in de picknickmand en samen af langs de keuken)

ANNEMIE: Waar is Claudia?

BES: Die ligt op haar bed te rusten. Ze voelde zich niet zo best vandaag.

GERT: (zwaait met bankbiljet) Kom Bes, we gaan een restaurantje doen.

BES: Ja, ik kom direct.

(Gert stopt het bankbiljet in z'n borstzakje en verdwijnt dan langs de keuken)

BES: Hoe is dat gesprek met Claudia verlopen?

JERRY: Dat komt in orde.

ANNEMIE: Vertrek nu maar. Onze Gert staat te wachten.

JERRY: Kom Annemie, wij gaan naar de slaapkamer.

BES: Wat gaat gij midden in de dag op de slaapkamer doen?

ANNEMIE: (aarzelend) Euh... kleren passen!

BES: Welke kleren?

ANNEMIE: Onze pa heeft ne nieuwe plastron...

JERRY: (vervolgt) ...en nieuwe kousen.

BES: Moet ge daarvoor naar de slaapkamer gaan...?

JERRY: Allé, laat 't smaken hé. Kom Annemie.

(Annemie en Jerry af naar de slaapkamers. Gert komt terug binnen)

GERT: Allé Bes, waar blijft gij...!

BES: Onze Pa en ons Ma doen zo raar. (haalt het bankbiljet uit borstzakje van Gert en

monstert of het geen vals is) Dat hebben ze nog nooit gedaan...!

(Gert haalt z'n bowlingbal uit het dressoir)

BES: Wat gaat gij met die bowlingbal doen...?

GERT: Nà het restaurant ga ik bowlingen.

BES: Ja, dat zal wel gaan met uwen arm in de gips.

GERT: Ik ga kijken hoe mijn ploeg het doet in de finale.

BES: Waarom neemt gij uwen bowlingbal mee als ge toch niet kunt meespelen?

GERT: Oh nee...? Dat denkt ge maar. Kijk maar eens hier!

(Gert toont hoe hij z'n neppips afneemt)

BES: Dus uwen arm is niet ècht gebroken...?

GERT: Maar natuurlijk niet.

BES: Oh, dat vind ik smerig van u! Waarom doet gij dat?

GERT: Anders commandeert onze pa mij te veel en ik was het werken een beetje beu.
(doet z'n neppips weer aan)

BES: Zorg maar dat onze pa dat niet merkt, of daar zit een dikke vlieg aan de lamp!

GERT: Kom, we gaan naar restaurant "De nieuwe haring".

(Bes en Gert af langs keuken. Jerry weer op in andere kleren. Annemie steekt enkel haar hoofd naar binnen. Jerry gaat stiekem aan de keukendeur loeren)

JERRY: (tot Annemie) Kom maar, de kust is vrij.

(Annemie komt nu tevoorschijn. Ze is gekleed in minirok en hoge hakken. Ze ergert zich aan de blonde pruik op haar hoofd)

ANNEMIE: (haalt haar uit haar mond) Die haar van die pruik is aan 't uitvallen! Waarom moet ik die pruik opzetten?

JERRY: Zo ziet ge er uit als een wilde brats.

ANNEMIE: En is dat de bedoeling?

JERRY: Dat is maar alleen om er rap vanaf te zijn. Verstaat gij dat niet!

ANNEMIE: Maak nu de achterdeur maar vast zodat er niemand binnen kan komen als we bezig zijn.

(Jerry even af naar keuken, keert direct weer)

JERRY: (monstert Annemie) Zijn uw kleren niet te sexy?

ANNEMIE: Da's geen probleem, die zullen rap uitgetrokken zijn.

JERRY: Op uw gemak, hé Annemie. En ik wil alles zien wat gij met die Hollander uitspookt hé.

ANNEMIE: Maar omgekeerd ook hé.

JERRY: Als 't echt te bont wordt dan zal ik m'n werk wel afmaken in onze slaapkamer.

ANNEMIE: Niks van! Niemand van ons verlaat deze kamer! (snuift aan Jerry's lichaam) Gij ruikt zo goed?

JERRY: Ik heb wat van die White Musk over m'n lichaam gespoten.

ANNEMIE: Waarom doet gij dat niet elke dag?

JERRY: Stink ik dan anders?

ANNEMIE: Als gij 's morgens ne wind laat blijft die geur de hele dag in uw broek hangen.

JERRY: Iedereen weet dat ik al jàren last heb van m'n darmen.

ANNEMIE: We zullen eens een beetje sfeer maken.

(Men maakt sfeer in de kamer. Gedempt licht, gordijnen dicht, etc. Jerry zet cd van "Dodenmars" op)

ANNEMIE: Allé Jerry, is dat nu muziek voor ne partnerruil? Waar zit uw verstand!

JERRY: Nee, ik zal de Zorba opzetten!

ANNEMIE: Zet die onnozele muziek maar uit.

(Jerry zet de muziek uit. Hij haalt het seksboekje uit de hoge kast)

ANNEMIE: Lees die advertentie nog eens voor.

JERRY: (leest de afkortingen) Ned. kop. zkt. Vl. kop. vr. sks. - staan vr. alles op. - ook bi en tri is mog. - enkel vr. schap. bed. (tot Annemie) Ik vertrouw die vreemde afkortingen toch niet.

ANNEMIE: Maar dat is toch duidelijk. (leest) Ned. kop. zkt. Vl. kop. vr. sks. Dat wilt zeggen "Nederlands koppel zoekt Vlaams koppel voor seks". (leest verder) Staan vr. alles op. Dat wil zeggen "Ze staan vroeg op".

JERRY: (verwonderd) Vroeg opstaan...? Die blijven hier toch niet slapen...?

ANNEMIE: (leest verder) Ook bi. en tri. is mog.

JERRY: Wat bedoelen ze daarmee?

ANNEMIE: Bi is "biljarten".

JERRY: Maar ik heb geen biljart.

ANNEMIE: En tri is "trimmen".

JERRY: Die gaan mij niet trimmen op den biljart hé!

ANNEMIE: (leest verder) Enkel vr. schap. bed. Dat wilt zeggen "Enkel vriendschap in 't bed".

JERRY: (verwittigt) NIET in 't bed, is gezegd! Dat moet hier in de living gebeuren! (terwijl hij het seksboekje terug in de hoge kast stopt) En toch vertrouw ik dat spelleke niet!

(De deurbel rinkelt)

JERRY: Daar zijn ze...!

ANNEMIE: Wie gaat opendoen?

JERRY: Gij hé.

ANNEMIE: Oh nee, dat durf ik niet. Doet gij maar open.

JERRY: Als ze de Jerry niet moesten hebben!

(Annemie veegt de stofrestjes van haar minirok. Ze heeft last met haar hoge hakken)

JERRY: (met deurknop in de hand, bekijkt Annemie) Ge moet daar ook niet gaan staan gelijk ne patattenzak, hé Annemie. Ge moet lonken.

(De deurbel rinkelt opnieuw)

JERRY: Allé, op hoop van zegen dan maar. Veel succes, hé scheteke.

ANNEMIE: Gij ook, hé poepie.

(Jerry af naar de hal. Annemie spuit nog snel wat spray door de kamer. Jerry laat het Nederlands koppel binnen. Annemie lonkt met een vinger in haar mond. Ze heeft moeite met haar hoge hakken)

JERRY: (tot Annemie) Dit zijn Erik en Lucienne.

ERIK: (schudt haar de hand) Goiedag mevrouw De Kriek.

LUCIENNE: Goiedag mevrouw De Kriek.

ANNEMIE: (overvriendelijk) Hebt ge 't goed kunnen vinden?

ERIK: Met de GPS is dat een makkie hoor.

LUCIENNE: En België is helemaal niet zo groot.

ERIK: (trekt z'n jas uit) Nou, dan zullen we er maar meteen invliegen zeker.

ANNEMIE: (doet bang een stapje achteruit) Wààr gaat gij invliegen...?

LUCIENNE: Het is toch voor de partnerruil dat we hier zijn, niet?

JERRY: Jaja.

ERIK: Is het de eerste keer voor jullie?

JERRY: Postzegels ruilen heb ik al meer gedaan, maar de partner ruilen nog niet.

ERIK: Geen probleem hoor. Wij hebben ervaring zat. Bijgevolg zullen wij het feestje wel sturen.

LUCIENNE: Misschien kunnen we eerst iets drinken en gezellig wat keuvelen.

JERRY: Oooh, da's pech. We hebben niks in huis.

LUCIENNE: Dan zou ik durven voorstellen om de spits af te bijten.

JERRY: (slaat de handen voor z'n kruis) Wàt gaat gij afbijten...?

ERIK: Lucienne bedoelt dat we eraan kunnen beginnen. Ik stel voor dat we allemaal op de divan plaatsnemen.

(Iedereen zet zich op de divan, maar daar is wel degelijk plaatsgebrek. Het gaat er houderig aantoe)

JERRY: Aan tafel is meer plaats dan in de zetel.

(Annemie en Jerry zetten zich op een stoel aan tafel. Erik gaat op Jerry z'n schoot zitten, Lucienne gaat op Annemie haar schoot zitten)

JERRY: Is 't niet beter dat we verwisselen...?

ERIK: Nee hoor.

(De Nederlanders ondernemen een poging om de partner te kussen, maar Jerry en Annemie wringen zich uit de armen van hun respectievelijke partner en staan recht)

JERRY: Hohoho..., wat is hier de bedoeling van...?

ERIK: Nou ik ben homo.

JERRY: Dan zijt gij niet Erik maar Erika!

LUCIENNE: (vervolgt) En ik ben lesbisch.

ANNEMIE: Dan zijt gij niet Lucienne maar Lucien!

ERIK: Nou dat staat toch duidelijk in onze advertentie hoor.

JERRY: (stil tot Annemie) Ik heb u nog gezegd dat ik die afkortingen niet vertrouwde!

ERIK: En aan de telefoon is er ook duidelijk gezegd dat jullie beiden bi waren.

JERRY: Annemie, wat hebt gij allemaal uit uw voeten geslagen aan den telefoon?

ANNEMIE: Ja zèg, dat versta ik niet zenne!

LUCIENNE: Maar als jullie het even anders willen, dat kan ook hoor.

ANNEMIE: (past) Nu heb ik geen goesting meer.

(Plots horen we op de achtergrond de portieren van een auto dichtslaan)

JERRY: Annemie, daar stopt nen auto...!

ANNEMIE: (loert aan de gordijnen) Ons Bes en onze Gert stappen uit!

JERRY: Dat kan niet want die zijn op restaurant.

ANNEMIE: Kom dan zelf kijken hé...!

JERRY: (piept aan de gordijnen) Godvermiljaar, hoe is dat mogelijk zèg! (tot Annemie) Wat gaan we met die Hollanders doen?

ANNEMIE: Verstoppen.

JERRY: Waar...?

ANNEMIE: Ze moeten maar in de hoge kast kruipen. (pusht het Nederlands koppel richting hoge kast)

JERRY: Nee Annemie, want die kast...

ANNEMIE: (onderbreekt) Jerry, ik wil niet dat ons eigen kinderen ons betrappen hé!

JERRY: Maar die kast...

(Ondertussen duwt Annemie het Nederlands koppel al in de hoge kast. Ze sluit de deuren. We horen dat er op de achterdeur wordt geklopt)

GERT: (roept OFF): Mogen wij nog binnen alstublieft...?

BES: (roept OFF): Waarom is die achterdeur vast...?

JERRY: Ik zal de achterdeur wel gaan losmaken.

(Jerry af langs keuken. Annemie gaat ondertussen achter de divan staan, zich schamend om haar minirok te tonen. Gert en Bes komen met Jerry binnen langs de keuken. Bes en Gert bekijken hun ouders wantrouwig. Annemie lacht overvriendelijk)

BES: (verwonderd tot Annemie) Ma, zijt gij dat...?

(Jerry maakt een gebaartje naar Annemie opdat ze haar pruik zou afzetten. Annemie trekt haar pruik snel af en houdt die achter haar rug met een gegeneerd lachje)

ANNEMIE: Ja Bes, dat ben ik.

BES: Wat doet gij in die kleren...?

ANNEMIE: Wat vindt ge ervan? Schoon hé.

GERT: Waarom zijn die gordijnen dicht midden op de dag? (trekt de gordijnen weer open)

BES: En wat moet dat gedempt licht hier voorstellen?

GERT: En wat stinkt hier...?

BES: Kom Gert, we zijn hier niet gewenst.

JERRY: Zijt ge dan niet op restaurant?

GERT: "De Nieuwe haring" heeft vandaag z'n sluitingsdag.

BES: We gaan morgen terug.

(Gert en Bes af naar de slaapkamers)

JERRY: (zuchtend) Dat was op 't nipperke.

ANNEMIE: Die vermoeden iets hé!

JERRY: Da's niet moeilijk met die pruik op uwe kop.

ANNEMIE: Sorry, vergeten af te zetten.

JERRY: Verdomme toch hé, waar zijn we weer aan begonnen!

ANNEMIE: Die Hollanders moeten zo snel mogelijk het huis uit!

(Annemie opent de hoge kast, maar Erik en Lucienne zijn verdwenen)

ANNEMIE: Tiens, waar zijn die naartoe...?

JERRY: Dat kan ik u allemaal uitleggen.

ANNEMIE: Hoe...?

JERRY: Ja, die komen wel terug onder de vorm van... van...

(Maar dan komt Claudia van de slaapkamers met haar schoendoos waarin de twee witte muizen zitten)

CLAUDIA: Op mijn kamer hebben de muizen te weinig licht. Mogen ze hier even bekomen alstublieft?

JERRY: (roept kordaat) Nee...!

ANNEMIE: En waarom niet?

JERRY: Hier mogen NU geen dieren binnenkomen! Verstaat gij dat niet?

ANNEMIE: Nee, dat versta ik niet.

CLAUDIA: Moet ik ze dan terug mee naar mijn kamer nemen?

JERRY: Dat hoeft niet meer. Uw muizen zijn nu toch al binnen geweest.

(Claudia zet de schoendoos met de twee muizen ergens aan de kant)

CLAUDIA: (tot Jerry) Merci hé. (tot Annemie) Ge hebt een schoon minirokje aan. (af naar de slaapkamers)

ANNEMIE: En leg me nu eens uit waar die Hollanders gebleven zijn!

JERRY: (wijst de schoendoos aan) Die zitten hier in deze schoendoos.

ANNEMIE: Hoe...?

JERRY: Ja, die twee Hollanders zijn veranderd in twee witte muizen.

ANNEMIE: Daar geloof ik niks van.

JERRY: En toch is 't zo.

ANNEMIE: Gij denkt dat ge me alles kunt wijsmaken hé. Gij niet, zenne vriend!

JERRY: Maar geloof me nu toch eens, Annemie.

ANNEMIE: En hoe komt dat?

JERRY: Dat kan ik u niet vertellen.

(Annemie gaat tot bij de muizen)

ANNEMIE: Gij wilt dus beweren dat deze twee witte muizen...

JERRY: (vervolgt) ...de Hollanders zijn, ja.

ANNEMIE: (tot de muizen) Hier zitten ze dan hé, Erika en Lucien. Allebei met een kort staartje.

ANNEMIE: (op haar sokken) Mag ik eens niet héél efkes...

JERRY: Wat wilt ge, Annemie?

ANNEMIE: Ik zou eens graag...

JERRY: Wát zoudt gij graag...?

ANNEMIE: Aan den Erik z'n staartje trekken.

JERRY: (zuchtend) Allé, als 't kind z'n spel maar heeft...!

ANNEMIE: (steekt haar hand in de schoendoos, dan tot Jerry) Partnerruil doen is toch plezant, hé scheteke!

VIERDE BEDRIJF
DONDERDAG

(De schoendoos met de witte muizen is verdwenen uit het decor. Gert is in gesprek met Annemie. Jerry draait ondertussen een telefoonnummer)

GERT: ...En waarom staat die auto hier al van gisteren voor de deur?

JERRY: (verzint) Dat euh... dat zijn de nieuwe burenen!

ANNEMIE: (berispt) Jerry...!

JERRY: Annemie zwijg!

GERT: Toch geen Hollanders als burenen zeker...?

JERRY: Hoe weet jij dat het Hollanders zijn?

GERT: Omdat ze een Hollandse nummerplaat hebben, tiens.

JERRY: (door hoorn) Bomma, met de Jerry hier hé. Kunt jij vandaag met Rafke nog eens langskomen? - - - Nee, ik ben niet zot geworden. (haakt in)

ANNEMIE: (tot Jerry) Wat krijgt jij nu...? Eerst haat ge ons ma en nu kunt ge haar niet missen.

GERT: Onze pa zit in z'n jaren. (af naar slaapkamers)

(Mimi op langs keuken. Ze is helemaal in 't zwart gekleed en ze draagt een hoed met voile. Ze blijkt lichtjes dronken)

ANNEMIE: Amaai, met u gaat het precies ook van kwaad naar erger.

MIMI: (zet zich aan tafel, duwt de voile van haar hoed naar boven) Och Annemie, dat is met geen pen te beschrijven.

ANNEMIE: Jerry, haal eens een kop koffie voor Mimi.

(Jerry af naar keuken)

ANNEMIE: Nog geen teken van leven van Valère?

MIMI: Nee. Nu is 'm al twee dagen vermist.

ANNEMIE: Hebt ge zijn verdwijning al aangegeven bij de politie?

MIMI: Nee.

ANNEMIE: Waarom doet jij dat niet?

MIMI: Die zullen nogal lachen als achteraf blijkt dat hij er met een andere vrouw vandoor is. (begint te wenen) Kunt ge geloven dat ik spijt heb van mijn dominant gedrag.

ANNEMIE: Och, hij kan nog altijd terugkomen.

MIMI: Nee, ik ben er nu vrijwel zeker van dat hij me voorgoed verlaten heeft.

(Jerry komt van de keuken met kopje koffie voor Mimi)

JERRY: Wilt jij melk in uwe koffie?

MIMI: Nee, alles in 't zwart vandaag.

(Jerry overhandigt haar het kopje koffie)

MIMI: (met kopje koffie in haar hand) Maar waarom heeft hij daar nooit iets van tegen mij gezegd? De lafaard...! (dreigt het kopje tegen de muurwand te gooien)

ANNEMIE: Niet doen hé, da's van mijn beste servies...!

MIMI: (door haar tranen heen) Sorry, maar ik maak mij daar soms zo kwaad in hé.

ANNEMIE: Daar zijn nog vrouwen die zoiets meemaken, hé Mimi.

MIMI: Ik zie het echt niet meer zitten! Voor mijn part mogen ze me morgen ne zware steen

rond mijne nek binden en in de Schelde gooien.

JERRY: Hebt ge er al eens aan gedacht dat het wel eens uw eigen schuld kan zijn?

MIMI: Gaat gij de schuld nog in mijn schoenen schuiven?

JERRY: Volgens mij hebt gij uwe Valère te lang als slaaf behandeld.

MIMI: M'n moeder heeft me altijd geleerd dat ne vent voor niks anders goed is!

JERRY: En ge hebt ook nooit kunnen verdragen dat hij nen tick had.

MIMI: Nee, omdat 'm dat thuis nooit gedaan heeft. Maar durfde ik er ergens mee binnenkomen dan begon 'm... (imiteert de tick van Valère) ...en 't hield niet meer op... (imiteert de tick van Valère) ...tot we terug naar huis gingen.

ANNEMIE: Mimi, hebt gij aan de fles gezeten?

MIMI: Ja. Ik drink veel en ik heb al twee dagen niet meer gegeten. En de behangwerken liggen ook stil. Volgende week zal ik maar nen èchte behanger laten komen. Maar ik ga eerst ander behang kiezen. Zwart met gele bollen. (een nieuwe huilbui volgt)

ANNEMIE: Drink maar eens van uwe koffie!

MIMI: Nee. Ik wil nen borrel.

ANNEMIE: Beginnen te drinken is ook geen oplossing.

MIMI: Waarom staat die Hollandse auto hier voor de deur?

JERRY: Ik zou 't niet weten.

MIMI: Ik ga morgen een reis naar Lourdes vastleggen. Oh ik mis Valère. Kunt ge geloven dat ik zelfs zijnen tick begin te missen. (op haar sokken) Jerry, wilt gij eens ene keer den tick van Valère nadoen...?

JERRY: Weet ge nog iets plezanter?

ANNEMIE: Allé Jerry, doe het dan ne keer voor Mimi.

MIMI: (bijna smekend) Ja, ik zal u eeuwig dankbaar zijn.

JERRY: (geeft dan toch toe) Allé dan hé. Maar ene keer hé.

(Jerry doet met tegenzin de tick van Valère na. Mimi barst weer in tranen uit)

MIMI: 't Is just of ik hier onze Valère in levende lijve vóór mij zie staan! (steekt haar armen uit richting Jerry) Kom in m'n armen, Valèreke...!

JERRY: (vlucht) Ja saluut gij!

MIMI: Zet die triestige muziek dan nog eens op.

(Jerry zet de cd van "Dodenmars" aan. Mimi trekt de voile tot voor haar aangezicht en gaat er vandoor in begrafenisstemming)

ANNEMIE: Amaai, die Mimi is er erg aantoe hé.

(Ook Jerry schenkt zich nu een borrel cognac uit)

ANNEMIE: Gaat gij ook beginnen te drinken of wat?

JERRY: Nee, dat is om de opwinding van de laatste dagen door te spoelen.

(Bomma op met haar hond Rafke. Rafke draagt weer een ander gekleurd jasje)

BOMMA: Ik liep daarnet Mimi tegen het lijf. Wat ziet die er slecht uit zèg! Ze herkende mij niet eens.

(Onder volgende repliek is er veel oogcontact tussen Bomma en Annemie)

JERRY: (liefjes tot Rafke) En hoe is 't met mijnen dikke vriend? Kom hier maar in de zetel zitten. (zet Rafke in de zetel) En nu nog een zacht kussentje voor zijn rugske. En nu

gaat nonkel Jerry den televisie aanzetten voor Rafke. (zet de tv aan, we horen de begintune van Samson) Kijk daar eens, dat is die lelijke hond van de VRT! (gaat richting keuken) Nonkel Jerry zal voor Rafke eens iets lekkers gaan halen in de keuken. (af naar de keuken)

BOMMA: Heeft uwe vent vandaag z'n pilleke al gepakt?

ANNEMIE: Die doet raar, hé ma.

BOMMA: Nog erger of hij heeft ne slag van ne molen gehad!

(Jerry komt terug van de keuken met een doos tv-worstjes)

JERRY: (tot Rafke) Kijk hier maar eens wat nonkel Jerry bijheeft voor ons Rafke.

BOMMA: Daar is iets vreemd aan de hand met Rafke sinds nen dag of twee. Hij wil niet meer gehoorzamen. En eten..., hij doet niks anders dan eten. En hij doet terug pipi op mijnen tapis-plains. Als dat niet gaat beteren dan zal ik overwegen om hem een spuitje te laten geven door de dierenarts.

JERRY: (plots) Néééé..., doe dat niet alstublieft! Dan mag Rafke hier wel komen wonen. (vuurt z'n vragen af op Rafke) Zijn de worstjes lekker? Zit ge goed? Staat de chauffage hoog genoeg? (valt op z'n knieën vóór Rafke, dan smekend) Antwoordt dan toch eens iets verdomme...!

ANNEMIE: Jerry, doe eens normaal hé. Dat is maar nen hond zenne.

BOMMA: Gisteren was ik Rafke kwijt. Meneerke was weggelopen. En weet ge waar hij zat? Hij was den hond van de buurvrouw aan 't dekken!

JERRY: Da's niet te verwonderen. (tot Rafke) Hé Valère...!

BOMMA: Waarom zegt gij altijd "Valère" tegen ons Rafke?

(Jerry schenkt een borrel uit voor Rafke)

JERRY: Hier drink maar eens, ik weet dat gij graag cognac lust!

BOMMA: (veert recht) Nu is 't genoeg hé! (graait Rafke uit de zetel) Gaat gij van ons Rafke nu ook nog ne zatlap maken!

(Bomma en Annemie gaan naar de keuken. Jerry drinkt nog een borrel. Ondertussen komt Claudia van slaapkamers)

CLAUDIA: Ik heb gehoord dat de partnerruil van gisteren niet geweest is wat het zou moeten zijn.

JERRY: Nee, dat was een totale ramp. Hoe is 't met uw witte muizen...?

CLAUDIA: In de keuken staan ze goed, maar er scheelt iets met hun gezondheid. Als ik ze wil strelen dan gaan ze allebei op hun rug liggen. Dat hebben ze nog nooit gedaan.

JERRY: (stil bij zichzelf) Daar verschiet ik niet van.

CLAUDIA: (ruikt aan het lichaam van Jerry) Wat voor reuk gebruikt gij...?

JERRY: White Musk. Waarom?

CLAUDIA: Oooh, daar word ik wild van. (wil Jerry zoenen)

JERRY: Nee Claudia, dat mogen we niet doen. Ge zijt veel te jong voor mij.

CLAUDIA: (met zwoele stem) Ik zie het anders wel zitten om eens een nummertje te maken met een ervaren man als gij...!

JERRY: Maar ons Annemie kan hier elk moment binnenkomen!

CLAUDIA: Is dat voor u een probleem?

JERRY: Voor mij niet, maar voor ons Annemie wèl!

(Claudia trekt haar jasje reeds uit, gooit dat op tafel en kust Jerry terwijl ze de

knoopjes van haar blouse losmaakt)

JERRY: Niet doen, Claudia! Ge brengt me helemaal van slag.

CLAUDIA: Dat is de bedoeling.

JERRY: Jamaar, iemand van mijne leeftijd kan daar zo goed niet meer tegen.

(Plots horen we beweging in de keuken)

JERRY: Pas op, ons Annemie is op komst! Maak dat ge wegkomt!

(Claudia wil in de hoge kast kruipen)

JERRY: Niet in die kast alstublieft...!

(Jerry wil haar nog tegenhouden maar ze blijkt al verdwenen te zijn)

JERRY: Lap, die is ook partie! En nu maar hopen dat hier seffens geen olifant binnenkomt!

(Annemie komt van de keuken)

ANNEMIE: (terwijl ze de kamer monstert) Tegen wie waart gij aan 't praten...?

JERRY: Tegen niemand.

ANNEMIE: Tiens, ik dacht dat ik iets hoorde.

JERRY: Neenee.

(Bes komt van de keuken en laat de deur openstaan. Ze houdt iets verstopt achter haar rug)

BES: Ik heb een verrassing, pa....!

(Bes toont een vogelkooi waarin een kanarie zit)

JERRY: (tot vogel) Dag Claudia.

BES: Waarom zegt gij "Claudia" tegen mijne kanarie?

JERRY: Ik dacht dat die zo heette.

BES: Neenee, ik ga hem "Pruitske" noemen.

JERRY: Er was toch gezegd dat hier geen huisdieren meer binnen mochten.

BES: En Rafke dan...?

JERRY: Géén huisdieren zijn géén huisdieren hé!

ANNEMIE: Okee, dan zal ik die kanarie maar direct zijne kop uittrekken!

JERRY: Néééé...! We zullen die vogel wel houden.

BES: (ontdekt het jasje van Claudia) Tiens, wat doet dat jasje van Claudia hier op de tafel?

JERRY: Dat is de jeugd hé, die laten alles rondslingeren.

BES: Bij u heeft de jeugd het altijd gedaan. (af naar slaapkamers)

(Jerry drinkt nog een borrel)

ANNEMIE: Hebt gij iets te vieren omdat gij zoveel cognac drinkt?

JERRY: Nee.

ANNEMIE: Scheelt er iets? Gij doet de laatste dagen zo raar?

JERRY: Ga eens even zitten, ik moet u iets opbiechten!

(Annemie zet zich)

JERRY: Ge weet dat hier de laatste dagen nogal wat personen verdwijnen. Eerst Valère, dan de Hollanders en nu ook nog die Claudia.

ANNEMIE: Is Claudia ook weg...?

JERRY: Nee, die staat hier op tafel.

ANNEMIE: Waar? Ik zie haar niet.

JERRY: Die kanarie van ons Bes is Claudia...!

ANNEMIE: Da's gelijk met die witte muizen zeker waarvan dat jij denkt dat het die Hollanders zijn.

JERRY: Ja. En Rafke is de Valère!

ANNEMIE: Dus jij beweert als ik in die kast kruip dat ik dan ook terugkom in de vorm van een dier?

JERRY: Ja. Het eerste dier dat hier dan binnenkomt zijt jij...!

ANNEMIE: (schatert het uit) Dat wil ik wel eens uittesten. (gaat richting hoge kast)

JERRY: Niet doen hé...! Nééééé...!

(Maar Annemie kruipt in kast en verdwijnt ook. Jerry sluit onmiddellijk de keukendeur en plakt z'n lichaam er tegen met armen en benen gespreid)

JERRY: En nu komt hier geen enkel dier meer binnen! (plots merkt hij een vlieg) Een vlieg...? 't Is niet waar hé! Verdomme toch hé!

(Jerry tracht de vlieg te volgen en praat er tegen alsof het Annemie is)

JERRY: Daar zit ge nu hé. 't Is uw eigen schuld. Gij wilt nooit naar mij luisteren. Gij weet 't altijd beter. (volgt de vlieg tot bij het glas cognac) En gaat niet op m'n glas cognac zitten met uw vuil poten! (kijkt wat dichterbij met z'n vergrootglas) Miljaar Annemie..., gij hebt ne mottige kop gekregen!

(Jerry zet zich zuchtend aan tafel en schenkt nog een borrel cognac voor zich uit)

JERRY: Nu zie ik het echt niet meer zitten! (zucht misnoegd) Och, het kan me allemaal niet meer schelen. (drinkt z'n borrel in één teug leeg) Daar moet toch een manier zijn om die verdwenen personen te laten terugkomen!

(Jerry onderzoekt opnieuw de hoge kast en vindt op de bodem nog een tweede briefje)

JERRY: (leest) "Als men de Zorba danst komen de verdwenen personen terug uit de kast". (bij zichzelf) Maar ik kan gene Zorba dansen. Ik kan het altijd proberen hé.

(Jerry doet alle moeite om zonder muziek de Zorba te dansen, maar het lukt hem niet. Hij drinkt nog een borrel. Bes komt van de slaapkamers)

BES: (bewondert haar kanarie) En hoe is 't met ons Prutske?

JERRY: Uwe vogel blinkt nogal. Da's er ene om prijskampen mee te winnen.

BES: Waar zit ons Ma ergens?

JERRY: Ik zou 't niet weten.

BES: Scheelt er iets omdat ge aan de fles zit?

JERRY: Neenee. Bes, weet jij nog waar wij die hoge kast gekocht hebben?

BES: Bij IKEA. Waarom?

JERRY: Zoudt gij me de Zorba kunnen leren dansen?

BES: (voelt aan z'n voorhoofd) Hebt gij koorts, pa...?

JERRY: Ne mens is nooit te oud om te leren hé.

BES: De cd van de Zorba hebt gij eigenhandig in stukken gebroken.

JERRY: Dan moet er dringend ne nieuwe cd komen.

BES: Okee, ik zal die morgen wel gaan kopen.

JERRY: Kan dat vandaag niet meer?

BES: Zèg pa, op één dag zal 't ook niet steken hé.

JERRY: Voor mij wel.

BES: Hebt gij Claudia nog gezien? Die is nergens meer te bespeuren!

JERRY: Misschien is die al terug naar huis.

BES: Dat kan niet want haar spullen staan nog op de logeerkamer. En hoe zit dat met de Valère? Is die nu echt verdwenen, of wat...?

JERRY: Ik zou 't niet weten, kindje.

BES: Gij weet wel niet veel vandaag, hé pa!

(Bes rolt een krant op en wil naar een vervelende vlieg slaan)

JERRY: Wat gaat gij doen...?

BES: Die vlieg doodkloppen. Waarom?

JERRY: Niet doen alstublieft!

BES: Zijt gij plots ne groene jongen geworden?

(Jerry af naar de keuken. Gert komt stiekem van de slaapkamers. Onder volgend gesprek komt Jerry van de keuken)

GERT: (tot Bes) Niemand in de buurt? Dan kan ik eindelijk mijne gips nog eens afdoen. (doet z'n neppgips af) Oooh, dat doet deugd dat ik nog eens aan mijnen arm kan krabben.

(Plots hoest Jerry geforceerd achter de rug van Gert, die zich te pletter schrikt)

JERRY: (kwaad tot Gert) Gij se bedrieger...!! Ik heb altijd al gedacht dat gij ne karottentrekker eerste klas waart!

GERT: (met bang lachje) Dat was om u te foppen, pa.

JERRY: (kwaad) Ik zal u seffens eens tegen uw oren foppen...! Hebt ge dat verstaan! Plezant hé, de mensen zo voor den aap houden. Wat gaat uwen baas daarvan zeggen als die dat te weten komt!

(Gert wil een vlieg doodkloppen)

JERRY: (belet het hem) Die vlieg niet doodkloppen hé...!

GERT: Waarom niet?

JERRY: Dat is ons Ma!

GERT: (verwonderd) Heu...?

BES: Hoeveel borrels hebt gij al gedronken, pa...?

JERRY: Ik zit met een dik probleem, mannekes! Als er iemand in die hoge kast kruipt dan verdwijnt die persoon en dan komt die terug onder de vorm van een dier.

GERT: Ge zwanst wel zekers.

JERRY: Nee, ik zwans niet! De Valère is veranderd in den hond van de Bomma, Claudia is deze kanarie, ons Ma is een vlieg en die witte muizen zijn... (houdt plots z'n mond)

BES: Ja, wie is dat dan?

JERRY: (aarzelend) Dat zijn... dat zijn euh... Dat kan ik niet zeggen.

GERT: Kom Pa, vertel op, ge maakt ons nieuwsgierig.

JERRY: Dat is Hans en Grietje. Maar Hans is Grietje, en Grietje is Hans!

GERT: Daar begrijp ik niks van.

BES: Ik ook niet.

JERRY: Kom, probeer nu die vlieg maar te vangen of we zijn ons ma voorgoed kwijt. Gert, haal eens iets uit de keuken om die vlieg in te stoppen!

(Gert af naar de keuken)

BES: Pa, zoudt jij eens niet overwegen om een paar pillekes te pakken?

JERRY: Nee! Het enige wat ik nog pak is nen borrel. (schenkt nog eens uit)

(Gert keert weer met een lege confituurpot. Ze vangen de vlieg en stoppen die in de confituurpot met het deksel erop)

BES: (bekijkt de vlieg in de pot) Hoe kan dat nu dat dit ons Ma is...?

JERRY: Toch is het zo. Als ge goed naar haar kop kijkt dan ziet ge wel wat gelijkenissen.

BES: Och zwanst niet hé!

(De telefoon rinkelt. Jerry neemt op)

JERRY: (door hoorn) Bij De Kriek. - - - (met hand op hoorn tot Bes) Het zijn de ouders van Claudia. Ze vragen waarom hun dochter haar gsm niet opneemt. (geeft hoorn door aan Bes)

GERT: Da's niet moeilijk, het enige wat ze kan zeggen is tjiip tjiip...!

BES: (door hoorn, imiteert Claudia's stem) Dag make. - - - Ja, ik heb een andere stem omdat ik wat verkouden ben. (geforceerd hoestje) Doe...! (haakt in).

JERRY: Oeioei, de miserie begint al!

BES: Pa, ge vliegt de gevangenis in als ge niet oppast hé!

GERT: Hoe kan nu zo'n gewone kast van IKEA, die hier al jaren in ons living staat, plots veranderen in een toverkast?

(Gert en Bes monsteren de binnenkant van de kast)

GERT: Toch raar hé.

JERRY: Kruip er maar niet in, of ge zijt hetzelfde lot beschoren gelijk heel die dierentuin hier!

GERT: En nu...?

JERRY: Er zit maar één ding op..., de Zorba dansen.

GERT: Waarom?

JERRY: (toont hen de brief) Omdat 't hier staat geschreven!

(Gert leest in stilte de tekst op het briefje)

JERRY: Ik zou graag hebben dat ge hier met niemand over spreekt.

GERT: Op één voorwaarde: dat gij tegen iedereen zwijgt over mijne nepgips!

JERRY: Chanteur...!

BES: En niet te veel drinken, hé pa.

JERRY: Och, het kan me allemaal geen bal meer schelen! (schenkt zich nog een borrel uit)

BES: Jammaar, als gij straks met uw zatte patatten ook nog in die kast kruipt dan zijn we wel iedereen kwijt hé!

JERRY: Misschien is dat nog de beste oplossing. Opperuimd staat netjes.

(Bes en Gert willen de kamer verlaten)

JERRY: (tot Gert) Hier, ge vergeet uwe gebroken arm nog! (geeft hem de nepgips mee)
Dat gaat nog een staartje krijgen, hé vriend! Wacht maar tot alle problemen met die kast voorbij zijn!

GERT: Zèg pa, ik zou u ook nog iets willen vragen. Waarom ligt dat vuil boekje in uw kast?

JERRY: Gij moet uit MIJN kast blijven hé!

GERT: (vervolgt) En waarom is er in dat boekje een advertentie omcirkeld?

JERRY: Vertel dat aan niemand, hé kerel.

GERT: Als gij zwijgt over mijne nepgips!

JERRY: Trap het af!

GERT: Eerst nog eens even op mijne rug krabben. (krabt met z'n nepgips op z'n rug, dan pesterig) Toch handig als ge nen derde arm hebt hé.

(Bes en Gert met nepgips af naar slaapkamers)

JERRY: (drinkt z'n borrel leeg) Ne mens zou voor minder beginnen te drinken.

(Mimi komt binnen langs keuken. Zij is ladderzat met een halfvolle fles in de hand. Haar hoed staat scheef op haar kop)

JERRY: Wat schieten ze daar binnen!

MIMI: Ik kom zeggen dat ik spijt heb dat ik al die tijd zo gezaagd heb tegen onze Valère!

JERRY: Daar had ge vroeger moeten aan denken.

MIMI: Ik heb ook spijt dat ik onze Valère in het verleden zo slecht behandeld heb. Ik ben een héél slecht mens. Ik ben een heks...! (drinkt en laat een boer)

JERRY: Zet u erbij.

(Mimi gaat bij aan tafel zitten. Beiden drinken, ieder van hun eigen fles. Mimi heeft nu de tick van Valère overgenomen)

MIMI: (ad vlieg in confituurpot) Sinds wanneer verzamelt gij vliegen? Ziet gij niet dat die vlieg ook dorst heeft? (kapt een scheut uit haar fles in de confituurpot)

JERRY: Stop...! Seffens verzuipt ze nog!

MIMI: (tot kanarie) Moet gij ook wat hebben...? (kapt een scheut uit haar fles in de vogelkooi) En fluit maar als ge nog wat wilt.

JERRY: Mimi, ik heb een grote verrassing voor u. Ge gaat 't nooit geloven!

MIMI: Gaat ge een kindje kopen, haha...? (schatert)

JERRY: Nee, maar ik kan u wel zeggen dat Valère nog niet dood is.

MIMI: Nog niet dood?

JERRY: (vervolgt) Maar hij heeft wel ne flinke staart gekregen.

MIMI: Die had 'm al, en nen hele goeie.

JERRY: Maar nu heeft 'm ook nog vier poten en twee lange oren gekregen.

MIMI: Dat begrijp ik niet.

JERRY: Valère zal wel terugkomen.

MIMI: Wanneer?

JERRY: Zo rap als er nen hond in de geburen loops staat!

MIMI: (boos) Gij lacht met mij hé...! (huilbui, wil er vandoor) Iedereen is tegen mij.

JERRY: Dat is niet waar!

MIMI: Wie gaat er nu mijn living behangen? Kunt jij dat doen alstublieft...?

JERRY: Nee, geen denken aan!

MIMI: Hebt gij onze Valère nog gezien?

JERRY: Ja.

MIMI: Waar zit 'm?

JERRY: Hij woont bij mijn schoonmoeder.

MIMI: Bij die oude doos...? Dan heeft 'm het ook niet getroffen. (schatert en drinkt)

JERRY: Ziet ge daar die hoge kast staan?

MIMI: Ik zie wel twee hoge kasten staan.

JERRY: Dat is een toverkast. Als ge daar inkruipt dan zijt ge foetsie.

MIMI: Foetsie...? (hikt)

JERRY: (vervolgt) Dan verandert ge in 't eerste dier dat hier de kamer binnenkomt.

(Mimi schatert)

JERRY: En de Valère is daar ingekropen.

(Mimi schatert luid)

JERRY: En toen kwam de Bomma hier binnen, met haar hond Rafke.

(Mimi schatert nog luider)

JERRY: Dus, vanaf nu is de Valère verandert in Rafke.

(Mimi schatert nog luider. Jerry en Mimi drinken gelijktijdig van hun fles en vallen gelijktijdig uitgeteld op de divan. Indien mogelijk langs de andere kant er terug uit. Dit is haalbaar d.m.v. scharnieren te bevestigen onder de divan)

VIJFDE BEDRIJF
VRIJDAG

(De vogelkooi en de confituurpot staan op tafel. Jerry zit met een natte handdoek op z'n kop. Hij heeft last van een flinke kater)

JERRY: (staart naar de vogelkooi) Wel, voor ne kanarie zijt gij ne schone vogel. (beweegt z'n lippen kussend) Kom, geef de Jerry maar eens een kusje. (bij zichzelf) Hij wil niet. Dat zal wel aan mijne slechte adem liggen, vrees ik. (opnieuw tot kanarie) Kom, kusje kusje kusje...! Allé Claudia, nu hebben we de kans. Kusje kusje kusje...!

(Onder vorige repliek komt de Bomma achter Jerry's rug binnen met Rafke, die weer gekleed is in een gekleurd jasje)

BOMMA: Begint gij nu ook al met vogels te vrijen?

JERRY: (tot Rafke) Dag Valère. Hoe is 't?

BOMMA: Amaai, gij ziet er uit...! En stinken naar den alcohol...! (slaat de alcoholwalmen weg) Gij hebt uwe kop in een vat cognac gestoken zeker?

JERRY: (vervolgt tot Rafke) Valère, 't wordt tijd dat ge terugkomt. Alles dreigt in 't honderd te lopen met uw Mimi. Ze is aan 't eind van haar latijn.

BOMMA: (dreigend) Raak mijnen hond niet aan hé...!

JERRY: (vervolgt tot Rafke) Uw week congé is bijna voorbij. Kom terug, Valère!

BOMMA: En nu is 't gedaan van met Rafke te flikflooien! (zet Rafke in de keuken)

JERRY: (haalt fel uit) Dat is 't enige wat gij kunt, vriendschappen uiteen trekken!

BOMMA: Wie dat 't zegt! Gij zijt nooit partij geweest voor mijn dochter. Ne slechte mens, dat zijt gij!

JERRY: Denkt ge nu echt dat ik me hier in m'n eigen huis op mijne kop laat zitten door zo'n ouwe tang als gij...!

BOMMA: Gij zijt niet waard dat ge mijn dochter hebt kunnen krijgen. Ons Annemie is veel te goed voor u!

(Jerry stapt dreigend op Bomma af, die stapje voor stapje achteruit deinst richting hoge kast)

JERRY: Dan mogen er nog tien oude tantes gelijk gij vóór mij staan, met ne smoel van hier tot in Egypte. Hier ben ik den baas! Hebt ge dat verstaan, verroeste trotinet...!

BOMMA: Zatlap...! Gij ze ne grote zatlap...! Ge stinkt uren tegen windop.

(Bij de hoge kast aangekomen, duwt Jerry haar onder luid gekrijs in de kast en sluit onmiddellijk de deuren)

JERRY: (veegt z'n handen) Een schoon opruiming, als ge 't mij vraagt.

(Jerry zet de keukendeur open en wacht met z'n vergrootglas in de hand)

JERRY: (gespeeld) Wat voor beest gaat er nu binnenkomen...? (kijkt met z'n vergrootglas in de deuropening) Natuurlijk, een lelijke spin! Ik had 't kunnen denken. (volgt de spin met z'n vergrootglas op handen en knieën) Gij met uwe mottige kop, met uw lelijke lange poten en uw scheef bakkes...!

(Gert komt binnen van de keuken met de neppips rond z'n arm)

GERT: (treiterend) Zijt ge de kruisweg aan 't doen, pa? Aan welke statie zit ge al?

JERRY: (staat recht) Hebt gij de cd van de Zorba gekocht?

GERT: Nee.

JERRY: Waarom niet?

GERT: Hij was uitverkocht. Maar ik heb wel iets anders gekocht.

JERRY: Wat...?

GERT: Dat is een verrassing!

JERRY: Uw verrassingen ken ik ondertussen al. En doe die onnozele gips van uwen arm!

GERT: Jamaar, als ons ma...

JERRY: (onderbreekt) Uw ma zit hier in die confituurpot!

(Gert trapt een spin dood)

JERRY: Wat doet gij nu...?

GERT: Een spin doodtrappen. Waarom?

JERRY: Dat was de Bomma zenne!

GERT: 't Is niet waar hé!

(Bes komt binnen van de slaapkamers)

JERRY: (tot Bes) Ik heb héél slecht nieuws! Onze Gert heeft just de Bomma doodgetrapt!

BES: Hoe...? Waar is ze?

JERRY: Die spin daar.

BES: Heeft de Bomma dan ook in die kast gezeten...?

JERRY: Natuurlijk.

BES: Hoe komt zij in die kast?

JERRY: (bekent) Er was weer eens discussie en ik heb haar per toeval in de kast geduwd.

BES: Per toeval...? Moet ik dat geloven?

JERRY: (kotst het eruit) Nee 't was opzettelijk, en ik had er héél veel deugd van, moet ik zeggen!

GERT: Moeten wij nu lachen of wenen?

JERRY: Lachen begot!

(Gert wil de spin in de vuilbak gooien)

BES: Niet in de vuilbak gooien hé!

GERT: Waarom niet?

BES: Ik wil dat die spin officieel begraven wordt!

JERRY: Och, gij zijt zot!

BES: Ja pa, ik wil dat de Bomma een fatsoenlijk afscheid krijgt. Begraven zonder kist kan niet. Dat zou ze zelf nooit gewild hebben.

GERT: Wacht even.

(Gert haalt een luciferdoosje uit het dressoir en stopt de spin erin. Bes steekt kaarsjes aan en zet die plechtig rond het luciferdoosje. Bes en Gert gaan officieel met de handen in bidhouding rond het luciferdoosje staan. Jerry doet niet mee)

BES: Allé pa, gij ook hé!

JERRY: Ik zal de doodsklokken wel gaan luiden. (wil richting keuken gaan)

BES: Nee pa, kom hier maar bij ons staan!

(Jerry gaat gegeneerd rond de tafel staan, ook in bidhouding)

BES: (ad luciferdoosje) En ze ligt zo schoon.

GERT: Tiens, ik heb nog nooit een schoon spin gezien.

BES: Gert, houdt uwe mond!

(Mimi komt binnen langs de keuken. Ook zij heeft duidelijk te kampen met een kater. Op haar hoofd heeft ze een warmwaterblaas gebonden. Ze voelt zich barslecht en moet zich overeind houden aan de deurstijlen)

JERRY: (spottend ad Mimi) De grafdelver is ook al daar!

MIMI: Wat is hier gaande...?

GERT: Stilte alstublieft, want de begrafenis is bezig.

MIMI: Begrafenis...? (kijkt in het luciferdoosje) En dat allemaal voor een spin...?

BES: (tot Gert en Jerry) We moeten haar nog een kruisje geven.

(Gert zoekt en vindt een kleine plumeau die hij in het water van een bloemenvaas stopt. Behalve Mimi zal iedereen de spin een kruisje geven met de plumeau. Als het de beurt aan Gert is zwaait die opzettelijk veel water richting Jerry wat die merkbaar niet in dank afneemt)

GERT: (gespeeld) Sorry pa.

JERRY: (droogt z'n gelaat met z'n zakdoek en wil zwaar uithalen naar Gert) Als ge nu nog ene keer...

BES: (berispt) Pssst...! Onze Gert en ik zullen de spin nu officieel gaan begraven in de tuin.

JERRY: Niet te dicht bij het graf van onze Blakkie hé!

BES: (tot Jerry) Zet de "Dodenmars" nog eens op, pa.

(Jerry zet de cd van "Dodenmars" op. Gert en Bes plechtig met luciferdoosje af langs de keuken)

MIMI: (tot Jerry) Is er koffie?

JERRY: Denkt ge nu echt dat ik ook nog een koffietafel ga geven voor die trut...?

MIMI: Maar nee, ik vraag of ik een kop koffie krijg?

JERRY: (monstert gezicht van Mimi) Weent gij nu nog altijd?

MIMI: (veegt haar wang droog) Nee, mijn warmwaterblaas lekt!

(Jerry af naar de keuken. Mimi verwijdert de warmwaterblaas van haar hoofd en inspecteert stiekem de hoge kast. Jerry komt van de keuken met kopje koffie)

JERRY: (verwittigt luid) Niet in die kast kruipen hé...!

(Maar te laat. Mimi is in de kast gekropen. Jerry inspecteert de kast. Mimi blijkt ook verdwenen)

JERRY: (tot lege kast) Nu sta ik hier wel met mijne koffie, hé madam...!

(Gert komt binnen langs de keuken. Hij draagt een bokaal waarin een goudvis zit)

GERT: Allé, hier zijn we ermee...!

JERRY: Wat is dat...?

GERT: Dè verrassing...!

JERRY: Ja, en nu is Mimi veranderd in ne goudvis. (haalt uit naar Gert) Waarom doet gij zoiets? Ge weet dat hier problemen zijn met huisdieren en dan koopt gij nog ne goudvis.

GERT: Had ge liever dat ik ne giraffe gekocht had...?

JERRY: Allé, wie zal de volgende zijn...?

GERT: Ik stel voor dat we eerst de bankrekeningen van de Bomma plunderen.

JERRY: Hoe gaat gij dat doen?

GERT: Dat zijn peanuts! Alle codes staan op een briefke in haar saccoche. Via pc-banking is dat voor mij geen enkel probleem. (bij deur slaapkamers) Ik zit even op mijne computer, hé pa. (af langs slaapkamers met de handtas van de Bomma)

(Jerry haalt Rafke uit de keuken)

JERRY: (zet Rafke bij de goudvis, dan tot hond) Hier Valère, kijk maar eens goed naar uw Mimi. (houdt de hond met z'n snuit tegen de bokaal) Oeioei, dat komt nooit meer goed tussen die twee.

(Jerry brengt Rafke terug naar de keuken. Bes komt binnen langs de keuken)

BES: Pa, kijk eens wat ik hier heb! (toont een cd) Dè cd van de Zorba.

JERRY: Zet hem maar gauw op.

(Bes zet de cd op. We horen de begintune van de Zorba. Jerry danst houtherig maar wordt bijgestuurd door Bes. Plotseling komt Valère aangeslagen uit de hoge kast. Jerry stopt met dansen. Bes zet de muziek uit)

JERRY: (tot Bes) De rest kan nog even wachten.

VALERE: (toont direct z'n tick) Waar ben ik ergens...?

JERRY: Maar Valère, ge moest eens weten hoe blij ik ben dat ik u terugzie!

VALERE: Waar ben ik geweest...?

JERRY: Ge waart drie dagen vermist.

VALERE: Vermist...? Ikke...? Wat zegt ons Mimi daarvan?

BES: (ad goudvis) Niks, enkel "blub blub blub"...!

JERRY: Als ge in die kast kruipt dan verandert ge in een dier. En om u terug te laten komen moet ik de Zorba dansen.

VALERE: Gij danst toch niet graag de Zorba.

JERRY: Nee, maar ik MOET...!

BES: En uw Mimi is nu veranderd in ne goudvis!

VALERE: (ad goudvis op tafel) Is dat ons Mimi...?

JERRY: Ja, dat is ze.

VALERE: (monstert de goudvis, heeft weer last van z'n tick) Ik vind toch dat die goudvis een groot bakkes heeft! (imiteert met z'n lippen) En nu ga ik 'm wat plagen.

JERRY: Hoe...?

VALERE: Ik ga 'm eens aan zijne staart trekken.

BES: Die goudvis geen pijn doen hé.

VALERE: Zèg, dat is ons Mimi maar hé.

(Gert komt van de slaapkamers met de handtas van de Bomma)

JERRY: (tot Gert) Is 't gelukt...?

GERT: Ja, alles is overgesast.

VALERE: Ik ben toch geen vier weken weggeweest hé?

JERRY: Waarom?

VALERE: (ad Gert) Omdat zijnen arm al genezen is.

JERRY: (zucht) Dat is nog een ander verhaal.

GERT: (tot Bes, ad Valère) Waar zit de rest?

BES: Dan moet onze pa dansen hé. (zet cd van de Zorba aan)

GERT: Allé pa, laat nog eens zien wat ge kunt!

(Jerry danst met veel moeite de Zorba, Bes stuurt bij. Erik en Lucienne komen uit de kast. Bes zet muziek uit)

LUCIENNE: Hallo iedereen...!

ERIK: Nou, was me dat even een rotzooi daar!

BES: (verwonderd tot Jerry) Wat doen die Hollanders hier...?

JERRY: Bes, kunt gij even uwe mond houden? Ge brengt me uit m'n concentratie. Muziek alstublieft!

(Bes zet de muziek weer aan. Jerry danst verder. Dan komen in volgorde Claudia, Annemie en vervolgens de Bomma uit de kast. Bes zet de muziek weer uit)

GERT: Ons Bomma is dus niet dood...?

BES: Dan zal dat wel een andere spin geweest zijn die gij hebt doodgetrapt!

GERT: Waar blijft Mimi...?

(Als Jerry de muziek weer wil aanzetten houdt Valère hem tegen)

VALERE: Kunt gij nu stoppen met dansen?

JERRY: Waarom?

VALERE: Laat ons Mimi nog maar 14 dagen rondzwemmen in die bokaal! Dan kan ik ondertussen de bloemekes nog eens buiten zetten!

GERT: (tot Annemie) Wie zijn die twee Hollanders, ma...?

ANNEMIE: Misschien kan onze Pa dat beter uitleggen.

JERRY: Wel euh, dat zijn euh..., weet ge wel.

GERT: Nee pa, wij weten het niet.

(De Nederlanders stellen zichzelf voor)

ERIK: Hallo, ik ben Erik.

LUCIENNE: (vervolgt) En ik ben Lucienne.

GERT: Nu weten we nog niks. Wat komt gij hier doen...?

ERIK: Wij zijn de nieuwe burenen.

LUCIENNE: Aangename kennismaking, familie de Kriek.

JERRY: Ik snap er niks meer van. (tot Erik) Zijt gij echt onze nieuwe burenen...?

LUCIENNE: Ja hoor, en nu moeten we er echt vandoor want we hebben nog héél veel werk voor de boeg.

ERIK: We moeten alle kamers nog een verlaagje geven.

ANNEMIE: (bedankt hen) Merci hé.

ERIK: Jerry en Annemie, jullie moeten maar eens effe een bakkie koffie komen drinken als we verhuisd zijn. Afgesproken?

ANNEMIE: Okee Erik.

LUCIENNE: Doei.

(Nederlanders af langs keuken. Bes en Gert doen de "high five" met Annemie en

met Claudia)

GERT: Het heeft bloed, zweet en tranen gekost maar onze Pa kan eindelijk de Zorba dansen!

BES: Gaan we nu met vakantie naar Griekenland op kosten van ons ma?

ANNEMIE: Natuurlijk.

(Jerry staat perplex)

GERT: Merci, hé pa.

BES: Merci, hé pake. (geeft hem een kusje op de wang)

JERRY: (verontwaardigd) Hoe...? Dat verhaal van die verdwijningen is dus één groot complot tegen mij...!

ANNEMIE: (met enige fierheid) Ja. En nog wel georganiseerd door onze Gert!

JERRY: De smeerlap...!

(Jerry bekijkt hun gezichten)

JERRY: (tot Claudia) Ge gaat me toch niet vertellen dat gij ook in dat complot zat?

CLAUDIA: Ik zag 't wel zitten om een ervaren man als gij eens te foppen. (vette knipoog)

JERRY: (tot Valère) En gij, mijne beste maat, hebt gij dat spelleke ook meegespeeld, of wat...?

VALERE: (tick) Daar heb ik een hele goede reden voor, vraag dat maar aan Annemie!

ANNEMIE: (ontwijkt onderwerp) Waar is Mimi...?

BES: Die zit nog in de kast.

GERT: (plagend) Pa, kunt gij Zorba De Kriek nog eens dansen voor Mimi?

JERRY: (kordaat) Foert...!

(Annemie opent de deuren van de hoge kast)

ANNEMIE: (roept) Mimi, kom er nu maar uit, de show is over.

(Mimi komt uit de hoge kast. Jerry monstert de geheime doorgang in de achterwand van de kast)

JERRY: (tot Mimi) Zat gij ook in het complot?

MIMI: Natuurlijk.

JERRY: Waart gij dan niet ècht zat...?

MIMI: Van koude koffie zeker!

JERRY: En dat behangen dan...?

MIMI: Dat is voor volgende week. Annemie heeft beloofd dat gij kwam helpen als onze Valère en ik zouden meedoen.

(Jerry kijkt boos richting Annemie)

ANNEMIE: Sorry Jerry, soms moet ne mens al eens iets speciaals doen om z'n gezinneke bij elkaar te houden.

(Bes ondertussen af naar de keuken)

JERRY: (streng tot Bomma) En gij..., hebt gij dat spelleke ook meegespeeld?

BOMMA: Nee, maar toen gij me in die kast duwde trok er iemand ne zak over mijne kop en

plots was ik verdwenen!

VALERE: (trots) Dat was ik...!

BOMMA: Dan hebt GIJ aan m'n borsten getast! (geeft Valère een klap tegen z'n wang)
Daar se...!

MIMI: (roept) Valère...?

VALERE: Sorry Mimi, ik dacht dat dat 't knopke van 't licht was.

GERT: Dat is een goei, haha!

JERRY: En wat ziet ge aan onze Gert? Kijk maar eens goed allemaal!

ANNEMIE: Tiens, die gips is van zijnen arm!

JERRY: Natuurlijk, omdat zijnen arm helemaal niet gebroken is!

VALERE: Zien ze dat niet op de RX-foto's in de kliniek?

GERT: Jawel, maar ik had die foto's verwisseld met die van nen andere patiënt!

JERRY: En nu loopt daar ergens iemand rond met ne gebroken arm zònder gips...?

GERT: Just pa.

JERRY: Voor straf gaat onze Gert in mijn plaats behangen bij Valère en Mimi. Hij heeft nu toch tijd genoeg!

GERT: (protesteert) Zèèèèè pa...!

JERRY: En spreek me niet tegen of ik bel naar uwen baas!

ANNEMIE: Dat was het dan hé.

JERRY: Neenee...! Nu zal IK eens in die kast kruipen!

(Jerry kruipt in de hoge kast en sluit de deuren. Bes komt in paniek van de keuken)

BES: (tot Claudia) Ik heb slecht nieuws! Rafke heeft de witte muizen opgegeten!

CLAUDIA: (slaat de hand voor haar mond) Ooooh...!

VALERE: Als de Jerry Zorba de Kriek nog eens wil dansen dan komen die muizen er misschien vanachter terug uit, haha. (krijgt een flinke por van Mimi)

(Claudia en Bes af naar de keuken. De gsm van de Bomma begint te rinkelen)

BOMMA: (neemt op) Hallo? - - - Watte...? (haakt in, dan boos) Wie heeft er mijn bankrekeningen geplunderd...?

GERT: (bang) Ikke. Maar dat was wel in opdracht van onze pa.

BOMMA: Waar is uwe pa...?

ANNEMIE: In die kast.

VALERE: (tick) De Jerry blijft wel lang in die kast zitten, vind ik...?

(Men opent de deuren van de kast. Jerry komt er uit, maar hij heeft de kop van een haan gekregen)

MIMI: Oeioei, 't is mislukt...!

VALERE: (tick) De Jerry zal rap genezen zijn als hij z'n ei is kwijtgeraakt!

MIMI: (tick) Hoe kan dat, nen haan legt toch geen eieren!

VALERE: Wij pakken 'm mee naar huis, dan hebben onze kiekens eindelijk nen haan.

ANNEMIE: Wacht, ik ga hem nog iets meegeven...! (geeft de cd van de Zorba mee) Hier, dan hebt ge nen haan die Zorba de Kriek kan dansen...!

(Valère en Mimi samen met Jerry hand in hand richting keuken. Bij de keukendeur houden ze nog even halt)

VALERE: (tot Jerry, ad Annemie) En wat zegt gij nog tegen 't vrouwke...?

JERRY: (kraait als een haan) "kukelekuuu..., kukelekuuu"!!